

เปลวเพลิงที่ เผาผลาญ

ตั้งเครื่องหอมแห่งชีวิต...
หรือไฟจากแดนโลกันตร์กันแน่

เดยัน เดลเซฟ
เควิน เจ. มัลลินส์

เปลวเพลิงที่เผาผลาญ

ตั้งเครื่องหอมแห่งชีวิต...หรือไฟจากแดนโลกันตร์กันแน่

เดยัน เดลเซฟ
เควิน เจ. มัลลินส์

ตีพิมพ์โดย

เว็บไซต์: fatheroflove-thailand.com

อีเมล: fatheroflove.info@gmail.com

พฤษภาคม 2020

สารบัญ

พระเพลิงจากพระเจ้า	4
พระวณะและภาพสะท้อนผ่านธรรมชาติ	6
ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก	8
เหตุการณ์น้ำท่วมโลกก็คือหลักการเดียวกัน	11
ภาพสะท้อนแห่งธรรมบัญญัติ	15
การเปิดเผยของไม้กางเขน	20
การซ่อนพระพักตร์ของพระเจ้า	21
การพิพากษา	28
แบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ของไฟ	35
ความรักของพระเจ้า—กลิ่นหอมแห่งชีวิตหรือไฟแห่งการทุกข์ทรมานกันแน่	44
พระลักษณะอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า	53
ไฟจากพระเจ้าจริงหรือ	61
ขั้นของการลงโทษทัณฑ์	69
บทสรุป	72

พระเพลิงจากพระเจ้า

สำหรับหลายคนแล้วการอธิบายถึงคำพิพากษาหลังจากระยะเวลาหนึ่งพ้นปีผ่านพ้นไปแล้วเป็นเรื่องที่ยากจะโต้แย้งว่าในที่สุดแล้วพระเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการส่งไฟลงมาสังหารมนุษย์:

เมื่อครบหนึ่งพันปีแล้ว ซาตานจะถูกปล่อยออกจากคุกที่ขังมัน และมันจะออกไปล่องวงประชาชาติต่าง ๆ ทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือ โลกและมาโกก ให้มาชุมนุมกันเพื่อเข้าสู่สงคราม จำนวนของเขาทั้งหลายเหมือนอย่างเม็ดทรายที่ทะเล และพวกเขาจะขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกธรรมิกชน และนครอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญคนเหล่านั้น ส่วนมารที่ล่องวงเขาทั้งหลายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้เผยพระวจนะเท็จอยู่นั้น และพวกมันจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์ *วิวรณ์ 20:7-10*

การอ่านพระคัมภีร์อย่างผิวเผินโดยเฉพาะข้อพระคัมภีร์ที่ยาก ๆ เช่นนี้ อาจทำให้ใครบางคนหลงผิดคิดไปว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สังหาร แต่ยังรวมไปถึงเรื่องที่ว่าแดนนรกจะตั้งอยู่อย่างชั่วกัลปาวสาน เพราะก่อนหน้านั้นในหนังสือวิวรณ์กล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกันดังนี้:

และคว้นแห่งการทรมานของเขาจะพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ พวกที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และใครที่รับเครื่องหมายซึ่งเป็นชื่อของมัน จะไม่ได้หยุดพักเลยทั้งกลางวันและกลางคืน” *วิวรณ์ 14:11*

ก่อนที่เราจะมั่นใจว่าทฤษฎีที่เราเชื่อนั้นคือข้อเท็จจริงก็ต่อเมื่อพระคัมภีร์ทั้งเล่มเห็นพ้องไปในทิศทางเดียวกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ชีวิตขององค์พระเยซูคริสต์บนแผ่นดินโลกอธิบายอย่างตรงกันข้ามเมื่อพูดถึงพระเจ้าในฐานะผู้สังหารคนอธรรมในบึงไฟ พระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระลักษณะของพระบิดาเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ และเมื่อเรามองดูการดำเนินชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก เราจะรู้อย่างทันทีว่าพระเจ้าทรงมีพระลักษณะอย่างไร:

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิป เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ **คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา** ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น’ *ยอห์น 14:9*

ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแต่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว “ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์แล้ว *ยอห์น 17:4,6*

ในขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงดำเนินชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ไม่เคยฆ่าผู้ใด การพูดถึงพระบิดาเจ้าในเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามหนังสือวิวรณ์ บทที่ 20 ไม่ได้แสดงข้อโต้แย้งใดทั้งสิ้นในชีวิตของพระเยซูคริสต์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเปิดเผยพระลักษณะของพระเจ้า เราจะพิจารณาถึงปัจจัยที่นำไปสู่เหตุการณ์ในหนังสือวิวรณ์ 20:7-10 ตามที่ได้อธิบายในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

พระวาทะและภาพสะท้อนผ่านธรรมชาติ

พระคัมภีร์บอกให้เราทราบว่าพระเจ้า (1) ทรงสร้างโลกโดยพระวาทะของพระองค์ (2) พระองค์ยังคงรักษาโลกไว้โดยพระวาทะนั้น และ (3) พระวาทะนี้เป็นพระบุตรองค์เดียวของพระองค์:

โดยพระวาทะของพระยาห์เวห์ ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวาร
ทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์... เพราะพระองค์ตรัส โลกก็
เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ตั้งมั่นคง *สดุดี 33:6,9*

ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า
และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า
พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่
นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทาทะ ... พระวาทาทรง
เกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (เราเห็นพระสิริของพระองค์
คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา) บริบูรณ์ด้วย
พระคุณและความจริง *ยอห์น 1:1-3, 14*

พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรง
เป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง **เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่ง
ได้รับการทรงสร้างขึ้น** ทั้งสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ทั้ง
สิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าจะเป็บบัลลังก์แห่งพวกภูตผี
หรือพวกภูตผีที่ปกครอง หรือพวกภูตผีที่ครอบครอง หรือพวกภูตผีที่
มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์

ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์

โคโลสี 1:15-17

เนื่องจากทุกสิ่ง “เกิดขึ้น” โดยพระบุตรของพระเจ้า นั่นหมายความว่าหากปราศจากฤทธานุภาพของพระองค์อย่างต่อเนื่อง ทุกสิ่งจะตกอยู่ในความยุ่งเหยิง สรรพสิ่งในโลกได้รับการค้ำจุนจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าโดยพระวาตะของพระองค์ คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา แต่มีสิ่งเดียวที่สิ้นคลอนระเบียบแบบแผนอันดีงาม สิ่งนั้นคือ ความบาป

พระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำอะไรลงไป (คาอิน) เสียงของโลหิตน้องของเจ้าร้องดังขึ้นมาจากดินถึงเรา บัดนี้ เจ้าจึงถูกสาปจากดินที่อ้าปากรับโลหิตของน้องจากมือเจ้า เมื่อเจ้าเพาะปลูกบนดินจะไม่เกิดผลมาก เจ้าจะต้องหลบหนีและพเนจรไปในโลก” *ปฐมกาล 4:10-12*

โลกจะคร่ำครวญและเหี่ยวเฉาไป พิภพก็โรยราและเหี่ยวเฉาไป คนสูงศักดิ์ของโลกก็โรยรา (โลกเป็นมลทินเนื่องด้วยผู้อาศัยของมัน เพราะเขาทั้งหลายละเมิดธรรมบัญญัติ ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ และหักทำลายพันธสัญญาในรันดรนั้น เพราะฉะนั้น คำสาปแข่งกลืนกินโลก และผู้อาศัยในนั้นก็แบกรับความผิด เพราะฉะนั้น ผู้อาศัยของโลกจึงถูกเผาผลาญ และคนเหลืออยู่มีน้อย *อิสยาห์ 24:4-6*

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก

ให้สังเกตว่าคำสาปที่เกิดจากการฆาตกรรมของคาอินมีที่มาจากสิ่งซึ่งอยู่นอกแบบแผนธรรมชาติ ในขณะที่อาดัมในฐานะมนุษย์คนแรก (ผู้ครอบครอง) เกิดจากแผนการสร้างโลกของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในแบบแผนความสัมพันธ์อันบริสุทธิ์กลมกลืนกับธรรมชาติ:

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” *ปฐมกาล 1:26, 28*

หลังจากอาดัมพ่ายแพ้ต่อบาป ทุกสิ่งในโลกเริ่มส่งผลสะท้อนการกบฏของเขาต่อพระเจ้า เช่นปรากฏการณ์ความโหดเหี้ยมของสัตว์ และวัชพืชที่เป็นพิษ:

พระองค์จึงตรัสแก่ชายนั้นว่า “เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ลำบากตลอดชีวิต ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นบนดินแก่เจ้า และเจ้าจะกินพืชตามท้องทุ่ง” *ปฐมกาล 3:17,18*

ตามแบบแผนของพระเจ้า โลกและธรรมชาติบนแผ่นดินเป็นเหมือนกระจกเงาสะท้อนการกระทำของมนุษย์ จุดประสงค์ของพระเจ้าก็เพื่อเมื่อมนุษย์พบเห็นสิ่งผิดปกติดังเกิดขึ้นในธรรมชาติเขาจะตระหนักว่าสาเหตุเกิดจากความสัมพันธ์อันผิดปกติดังเกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าและความชอบธรรมเนื่องมาจากความบาป ความแปรปรวนที่เกิดขึ้นทางธรรมชาติเป็นผลมาจากความสับสนที่เกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ที่อุบัติขึ้นเพื่อจะเตือนมนุษย์ให้รู้ว่าปัญหาได้เกิดแล้วจงกลับใจ (คล้ายกับความเจ็บปวดในร่างกายเมื่อร่างกายไม่สบายเราจะรู้ว่ามึนบางอย่างผิดปกติ) หากมนุษย์มีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับพระเจ้า โลกก็จะมีเหตุการณ์เกี่ยวกับพืชพันธุ์ธัญญาหารที่ดี ด้วยเหตุผลเดียวกัน บรรดาประชาชาติที่อยู่รอบอิสราเอลที่ยังคงกราบไหว้บูชารูปเคารพจะได้รับผลสะท้อนของการเป็นกบฏจากแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่:

และแผ่นดินนั้นก็จะเป็นมลทิน เราจึงต้องลงโทษแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย... **แผ่นดินจะไม่สำรอกพวกเจ้าออกไป** หรือ **เมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน** เช่นเดียวกับที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนพวกเจ้าออกไป
นั่น เลวินตี 18:25, 28

ในเวลาเดียวกันโลกก็จะเปิดเผยสิ่งที่ศัตรูของพระเจ้าได้หว่านลงบนแผ่นดินนั้นเช่นกัน:

บรรดาทาสของเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีไว้ในนาของท่านไม่ใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน’ นายก็ตอบว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ *มัทธิว 13:27, 28*

ศัตรูในทุ่งนาของพระเจ้าคือซาตาน ผู้กล่าวอ้างความเป็นเจ้าของโลกหลังจากพ่อแม่
คู่แรกของมนุษย์พ่ายแพ้ต่อบาป:

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์
ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามา
จากไหน” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไป ๆ มา ๆ บน
แผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น” *โยบ 1:6, 7*

แล้วมารจึงนำพระองค์ (พระเยซู) ขึ้นไปบนที่สูง สำแดงราชอาณาจักร
ต่าง ๆ ทั่วพิภพให้พระองค์เห็นภายในพริบตาเดียว แล้วมารพูดกับ
พระองค์ว่า “อำนาจและความรุ่งโรจน์ทั้งหมดนี้เราจะยกให้แก่ท่าน
เพราะว่าเราได้รับมอบสิทธิ์นี้ไว้แล้ว และเราปรารถนาจะให้ใครก็ได้
ตามใจเรา ถ้าท่านกราบนมัสการเรา ทุก ๆ สิ่งจะเป็นของท่าน” *ลูกา*
4:5-7

เราจะไม่สนทนากับพวกท่านนานอย่างนี้อีก เพราะว่าคุณครองโลก
(ซาตาน) กำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา *ยอห์น*
14:30

นับแต่อาดัมพ่ายแพ้ต่อบาป โลกจึงสะท้อนลักษณะการทรยศของอาดัมต่อพระเจ้า
ภายใต้อิทธิพลซาตาน เจ้านายคนใหม่ของเขา

เหตุการณ์น้ำท่วมโลกก็คือหลักการเดียวกัน

หากปราศจากพระคุณของพระเจ้าผ่านองค์พระเยซูคริสต์แล้วไซ้ร์ ซาตานคงจะทำลายเหล่าประชากรของพระเจ้าไปหมดสิ้นแล้ว ซาตานหลอกใช้หาประโยชน์จากผู้คนเมื่อพวกเขามีประโยชน์ทำงานให้กับหลักการของมันเท่านั้นซึ่งก็คือบาป เหตุฉะนั้นในช่วงก่อนน้ำท่วม ซาตานมีความสุขกับการที่มีมนุษย์สะท้อนคุณลักษณะของมัน พวกเขาหมกมุ่นตัวเองและมัวเมาอยู่ในความบาป จนพระเจ้าต้องถอดถอนฤทธิ์อำนาจแห่งการค้ำจุนของพระองค์ในพระคริสต์ออกไปเสียจากโลก:

พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “วิญญูณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดกาล เพราะมนุษย์เป็นแต่เนื้อหนัง วันเวลาของเขาคือ 120 ปี” *ปฐม*

กาล 6:3

มนุษย์ในยุคก่อนน้ำท่วมโลกต่างปฏิเสธคำเชื่อเชิงอัมเมตตาปราณีของพระเจ้าผ่านทางโนอาห์ ยิ่งไปกว่านั้นยังโต้แย้งการร้องขอพระวิญญูณของพระคริสต์ พระเจ้าตรัสไว้ก่อนหน้านี้ว่า ในช่วงเวลานั้นมนุษย์จะก้าวไปสู่ความบาปมากขึ้น อีก 120 ปีต่อมา มนุษย์จะถลาลึกจนกระทั่งละทิ้งพระเยซูคริสต์อย่างสิ้นเชิง และนั่นจะส่งผลให้ฤทธานุภาพที่ค้ำจุนของพระเจ้าผ่านองค์พระเยซูคริสต์ถูกถอดออกไปซึ่งเปรียบเสมือนการตรึงพระเยซูคริสต์ และโลกจะพบกับความพินาศย่อยยับ:

เพราะว่าพวกเขาจงใจลืมนี่เสีย คือ โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินได้เกิดออกมาจากน้ำและด้วยน้ำ โดยน้ำนั่นเอง โลกในเวลานั้นก็ได้ถูกทำลายไปด้วยน้ำท่วม และ โดยพระวจนะเดียวกันนั่นเอง ฟ้าและแผ่นดินในปัจจุบัน ก็เก็บรักษาไว้สำหรับไฟ ถูกเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันพิพากษาและวันหายนะของ

บรรดาคนอธรรม 2 เปโตร 3:5-7

ผู้คนก่อนยุคน้ำท่วมไม่รู้ว่าอุทยานภาพของพระคริสต์คือพลังอำนาจที่รวบรวม ส่วนประกอบต่าง ๆ ของโลกเข้าด้วยกันไว้ พวกเขาคิดว่ามันเป็นกระบวนการทาง ธรรมชาติที่เกิดขึ้นเองค้ำจุนพลังงานแห่งธรรมชาตินั้นอยู่ ดังนั้นคำเตือนของโนอาห์ เรื่องน้ำท่วมจึงเป็นเรื่องไร้เหตุผลสำหรับพวกเขา แต่ พระคัมภีร์บอกเราว่าอุทยาน ภาพที่จรรโลงทุกสิ่งเหล่านั้นอยู่คือพระเยซูคริสต์ ซึ่งคือพระวาหะอันมีชีวิตของพระ เจ้า ในเรื่องเดียวกันนี้^๑ครุสทากเบโตรบอกให้เรา^๒รู้ว่าหลักการเดียวกันที่ทำให้เกิดน้ำท่วมจะกำเนิดลูกไฟใหญ่หลังจากระยะเวลาหนึ่งพันปีด้วยเช่นกัน เหตุการณ์แรก เกิดจากการตรึง (ละทิ้ง) พระวาหะของพระเจ้า ดังนั้นเหตุการณ์หลังจะเกิดขึ้นใน แบบเดียวกันจากจิตใจของมนุษย์ที่แข็งกระด้างและปฏิเสธคำวิงวอนของพระเยซู คริสต์โดยสิ้นเชิง โดยการตอบสนองครั้งสุดท้ายของพวกเขาต่อพระวิญญานของ พระองค์คือการออกมาต่อสู้ฆ่าฟัน การขับไล่ (การดับสูญ) พระวิญญานของพระ เจ้ามีสาเหตุจากความบาปของมนุษยชาติซึ่งเป็นสาเหตุที่นำมาซึ่งเหตุการณ์น้ำท่วม โลกในครั้งนั้น:

ท่านจะเดินทางเก่า ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้นหรือ พวกเขาถูกฉวยเอาไป ก่อนเวลากำหนด รากฐานของเขาถูกกวาดล้างไปในสายน้ำ พวกเขา ทูลพระเจ้าว่า ‘ขอไปเสียจากเรา’ และ ‘องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทำอะไรแก่เราได้’ *โยบ 22:15-17*

ยิ่งถ้าเราอ่านหนังสือปฐมกาล บทที่ 6 อย่างละเอียดก็จะเข้าใจชัดเจน:

พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุด ต่อหน้าเรา ด้วยเหตุว่า แผ่นดินโลกเต็มด้วยความโหดร้ายเพราะการ กระทำของมนุษย์ ดูเถิด เราจะ**ทำลาย**พวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก เจ้าจงต่อเรือด้วยไม้สนโกเฟอร์ แล้วทำเรือเป็นห้อง ๆ และยาชั้นทั้ง ข้างในข้างนอก *ปฐมกาล 6:13, 14*

ซึ่งถ้าเราศึกษาคำว่า "ทำลาย" ในภาษาฮีบรูจะเห็นความสอดคล้อง ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

H 7843: รากแบบดั้งเดิม; เน่าเปื่อย เช่น (เชิงสาเหตุ) ทำลาย (ตามตัวอักษรหรือเปรียบเทียบ) – การทุบตี, ละทิ้ง, เสื่อมทราม (-er, สิ่งที่เกิดขึ้น) ทำลาย (-er -uction) กำจัด, ทำให้เสียหาย, พิณาศ, ทะลัก, คนที่ทำให้เสียหาย, X โดยเด็ดขาด, ฆ่า (-r) H 7843:

คำเดียวกันนี้ได้ถูกใช้ในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้นในหนังสือปฐมกาล 6:13: ดังนั้นมนุษย์โลกจึง **ชั่วช้า** [H7843] ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มด้วยความอำมหิต พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และ ดูเถิด แผ่นดินโลกก็ **ชั่วช้า** [H7843] เพราะบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก *ปฐมกาล 6:11-12*

หากเราใช้คำว่า ทำลาย ซึ่งผู้แปลใช้คำเดียวกันในภาษาฮีบรูในปฐมกาล 6:13 จะได้อรรถความเป็นดังนี้:

คนทั้งโลกถูก**ทำลาย**เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มด้วยความโหดร้าย พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าถูก**ทำลาย** เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติดนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน *ปฐมกาล 6:11-12*

แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยการผิดศีลธรรมและความโหดเหี้ยมจากน้ำมือของมนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าทรงเห็นว่าในวาระสุดท้ายแผ่นดินโลกจะมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่แสดงถึงการกบฏของมนุษย์ โลกตอบสนองไม่ต่างไปจากผู้อยู่อาศัยที่ทำบาปด้วยการทำร้ายศัตรู เพราะโดยธรรมชาติแล้วการ “สำรอกผู้อาศัย” ด้วยภัยพิบัติทาง

ธรรมชาติได้ทำลายล้างผู้ผู้อาศัย (ให้อ่านเปรียบเทียบกับหนังสือเลวีนิติ 18:25-28)

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมพระเยซูคริสต์ในขณะที่ทรงพระชนม์อยู่บนแผ่นดินโลกตรัสกับฝูงชนว่า:

ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ **เราก็มิพิพากษาผู้นั้น** เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้โลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา **คือคำที่เรากล่าวแล้ว** **นั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย** *ยอห์น 12:47, 48*

พระเยซูคริสต์ทรงแยกตัวของพระองค์เองออกจากงานแห่งการพิพากษาที่ยึดหลักการทำงานบนพื้นฐานพระวาตะของพระองค์เพื่อสำแดงว่าพระวาตะของพระองค์ซึ่ง “ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้” (ฮีบรู 1:3) เป็นผู้ชี้ขาดที่เป็นอิสระและเป็นกลางเหมือนกระจกเงาที่สะท้อนความโหดร้ายของมนุษย์และลงโทษเมื่อพวกเขา ปฏิเสธการกลับใจ ด้วยเหตุนี้ การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ จึงมีรูปแบบดังนี้:

แล้วข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และ **นี่แน่ะ มีม้าสี่ขาตัวหนึ่ง** พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า “**ชื่อสัตย์และสัตย์จริง**” **พระองค์ทรงพิพากษาและทรงต่อสู้ด้วยความชอบธรรม** พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎลายอัน พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลยนอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่ได้จุ่มในเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “**พระวาตะของพระเจ้า**” กองทัพทั้งหลายใน

สวรรคตมุ่งห่มผ้าป่าบนเนื้อละเอียด สีขาวสะอาด ชี้นำขาวตามเสด็จ
พระองค์ไป มีพระแสงคมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
เพื่อพระองค์จะทรงใช้มันฟาดฟันประชาชาติต่าง ๆ และพระองค์
จะทรงครอบครองเขาทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงย่ำบ่อ
ย่ำอ่งุ่นแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
วิวรณ์ 19:11-15

ภาพสะท้อนแห่งธรรมบัญญัติ

พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาในฐานะตัวแทนที่แสดงพระลักษณะของพระบิดา ใน
ฐานะพระวาทนะแห่งชีวิต พระองค์จะทรงเป็นตัวอย่างกฏแห่งความรักของพระเจ้า
ความรักอันเดียวกันนี้ที่ช่วยคนบาปที่สำนึกผิดให้รอด แต่ในขณะเดียวกันอาจเป็น
"กลิ่นแห่งความตาย" หรือ "กลิ่นหอม" สำหรับคนบาป:

แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำเราด้วยความมีชัยในขบวนฉลองชัย
เสมอมาในพระคริสต์ และพระองค์ประทานกลิ่นหอมที่เกิดจากการ
รู้จักพระองค์ ให้ปรากฏทั่วทุกแห่งโดยเรา เพราะว่าเราเป็นกลิ่นหอม
หวานที่พระคริสต์ถวายแด่พระเจ้าในหมู่คนที่กำลังจะรอด และใน
หมู่คนที่กำลังจะพินาศ สำหรับพวกหนึ่งเป็นกลิ่นของความตายที่
นำไปสู่ความตาย และอีกพวกหนึ่งเป็นกลิ่นของชีวิตที่นำไปสู่ชีวิต
ใครเล่าเหมาะสมกับพันธกิจที่กล่าวมานี้ 2 โครินธ์ 2:14-16

ความรักเดียวกันนี้ของพระเจ้า ในขณะที่คือชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ชอบธรรม แต่
สำหรับคนอธรรมแล้วนั้นมันกลับกลายเป็นความตาย ความรักไม่ได้เปลี่ยน

คุณสมบัติแต่อย่างใด แต่ให้สองรสชาติที่แตกต่างกันแก่คนสองประเภท ขึ้นอยู่กับบุคคลที่รับ หลักการนี้อธิบายโดยอาศัยข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อคนธรรมดามองเห็นพระเจ้าอย่างที่พระองค์ทรงเป็น คือความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวอย่างแท้จริง บาปของพวกเขาจะปรากฏตัวแสดงให้เห็นถึงความเลวทรามแท้จริงของตน การหลอกลวงตัวจะถูกแทนที่ด้วยแสงอันบริสุทธิ์แห่งความจริง และด้วยเหตุนี้ผลร้ายแรงของบาปจึงตกอยู่กับพวกเขา ซึ่งยืนยันว่า “ค่าจ้างของบาปนั้น คือความตาย” (โรม 6:23) ถ้าพระเจ้าทรงเป็นบ่อเกิดแห่งความตายนั้น ข้อนี้ก็ต้องบอกว่าค่าจ้างของพระเจ้าสำหรับบาปคือความตาย แต่พระเจ้าทรงไม่ใช่บ่อเกิดแห่งความตาย แต่ทรงอนุญาตให้บาปเผาผลาญคนชั่ว ความตายก็สูญสิ้นไป:

แล้วความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟ บึงไฟนี้แหละ

คือความตายครั้งที่สอง *วิวรณ์ 20:14*

หากพระเจ้าทรงเป็นผู้ลงโทษทัณฑ์โดยตรงของการพิพากษา ความตายจะกลายเป็นสิ่งอมตะในพระเจ้า เพราะเรารู้ว่าในพระเจ้าแล้วไม่มีความมืดใด ๆ:

ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่างนั้นมาจากเบื้องบน คือมาจากพระ

ผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของ

การเปลี่ยนแปลง *ยากอบ 1:17*

นี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และบอกกับพวกท่าน คือว่า

พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และ**ความมืดในพระองค์ไม่มีเลย** *ยอห์น*

1:5

ทำไมมันจึงเป็นเรื่องยากที่มนุษย์จะเข้าใจปฏิกิริยาตอบโต้ของแผ่นดินโลกต่อความบาป จนทำให้เข้าใจผิดคิดว่าพระเจ้าคือผู้ทำลาย? นั่นก็เพราะตัวเราเองไม่มีจิตใจเหมือนพระคริสต์ เรากลายเป็นผู้ทำลายตามแบบอย่างมารซาตาน เจ้าแห่งการ

ทำลาย (ยอห์น 8:44, วิวรรณ์ 9:11) ให้เรามองไปที่ธรรมเนียมปฏิบัติและผู้รักษาธรรมเนียมปฏิบัติ แล้วเราจะเห็นหน้าต่างอันแท้จริงของเราเหมือนการมองภาพสะท้อนในกระจกเงา:

เพราะถ้าใครเป็นเพียงผู้ฟังพระวจนะและไม่ใช้ผู้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตนเองในกระจกเงา ... *ยากอบ 1:23*

มีตัวอย่างมากมายในพระคัมภีร์ที่สะท้อนกฎหมายเหล่านี้ พระเยซูคริสต์ทรงอนุญาตให้มีพัฒนาการวิธีดังกล่าว เมื่อสาวกของพระองค์เหยียดหยามคนเชื้อชาติอื่นซึ่งเป็นเหมือนตราบาปประจำชาติยิว:

แล้วพระเยซูเสด็จจากที่นั่น เข้าไปในเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้น ร้องทูลพระองค์ว่า “พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่ เป็นทุกข์ลำบากอย่างยิ่ง” **พระองค์ไม่ทรงตอบนางสักคำเดียว** และสาวกทั้งหลายของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “**ไล่ นางไปเสียเถิด เพราะนางร้องตามเรามา**” พระองค์ตรัสตอบว่า “**เราไม่ได้รับใช้มาหาใคร เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล**” หญิงนั้นก็มาราบและทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด” พระองค์จึงตรัสตอบว่า “การเอาอาหารของลูกโยนให้กับสุนัขก็ไม่สมควร” ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงเจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเศษที่ตกจากโต๊ะนายของมัน” แล้วพระเยซูตรัสตอบนางว่า “**หญิงเอ๋ย ความเชื่อของท่านก็มาก ให้เป็นไปตามความต้องการของท่านเถิด**” แล้วลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

นั่น มัทธิว 15:21-28

ในสถานการณ์เช่นนี้ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นธรรมบัญญัติแห่งชีวิตของพระเจ้า หรือพระวาตะ พระเยซูคริสต์ทรงสะท้อนภาพเรื่องการเหยียดเชื้อชาติของพวกสาวกให้พวกเขาเรียนรู้ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงช่วยให้พวกเขาเห็นถึงความบาป และเพื่อทดสอบความเชื่อของหญิงจากเมืองไซดอนที่ต้องเอาชนะเรื่องการต่อต้านพระเมสสิยาห์ของเธอ เราจะเห็นภาพชัดเจนในกรณีนี้ ธรรมบัญญัติมิได้สะท้อนถึงพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า แต่เป็นเรื่องความคิดที่เป็นบาปของเหล่าสาวก เพราะเหล่าสาวกได้ยินได้ฟังแต่ไม่ประพฤติตามธรรมบัญญัติ:

แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวาจา ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น มิฉะนั้นจะเป็นการหลอกตัวเอง เพราะถ้าใครเป็นเพียงผู้ฟังพระวาจาและไม่ใช่ผู้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตนเองในกระจกเงา *ยากอบ 1:22, 23*

อีกหนึ่งตัวอย่างที่คล้ายคลึงกัน เราพบในอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส:

ต่อมาคนยากจนนั้นตาย และพวกทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่กับอับราฮัม ส่วนเศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วย และถูกฝังไว้ และเมื่อเขาเป็นทุกข์ทรมาน อยู่ในแดนคนตาย เขาแหงนหน้าดู เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสก็อยู่กับท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าต้องทุกข์ระทมอยู่ในเปลวไฟนี้’ *ลูกา 16:22-24*

ในอุปมาเรื่องนี้ พระเยซูคริสต์ทรงคบหาสมาคมกับผู้คนทุกชนชั้น ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อเรื่องการคงอยู่ของจิตหลังการตายระหว่างรอการฟื้นคืนชีพซึ่งพระคัมภีร์ปฏิเสธ

ความเชื่อข้อนี้ “เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองคงจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้
อะไรเลย ... *ปัญญาจารย์ 9:5*

เพราะแดนคนตายขอบพระคุณพระองค์ไม่ได้ ความมรณาก็สรรเสริญ
พระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังหลุมนั้น จะหวังในความซื่อสัตย์ของ
พระองค์ไม่ได้ *อิสยาห์ 38:18*

เมื่อพวกเขาขาดความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว พระเยซูคริสต์ทรงใช้อุปมาเรื่องนี้เพื่อ
ผูกหลักความจริงอันสำคัญให้ค่อย ๆ ซึมซาบเข้าไปในความคิดอันมีอคติโดยผ่าน
กระจกเงา จุดประสงค์ของวิธีการนี้ก็เพื่อให้ธรรมบัญญัติเป็นเงาสะท้อนความคิด
ของคนบาปเพื่อช่วยให้คนบาปเห็นสภาพอันเปลือยเปล่าของตน – คือการวิเคราะห์
ความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า - ที่จะนำมนุษย์ไปสู่การกลับใจเพื่อ
รับพระคุณอันเต็มเปี่ยมจากพระองค์:

เมื่อมีธรรมบัญญัติ ก็ทำให้มีการละเมิดธรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น
แต่ที่ไหนมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น *โรม*
5:20

แต่เมื่อคนบาปปฏิเสธโอกาสที่พระเจ้าประทานให้ แม้จะรู้ว่าตนเป็นคนบาป เมื่อนั้น
ธรรมบัญญัติที่เป็นเงาสะท้อนจะปล่อยให้เขาเหล่านั้นถึงความพินาศด้วยบาปของ
ตนเอง:

เพราะว่าพวกเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรง *พระยาห์*
เวห์ พวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของข้าเลย แต่กลับดูหมิ่นคำ
ตักเตือนทุกอย่างของข้า เพราะฉะนั้น พวกเขาจะกินผลแห่งทาง
ของตนเอง และอิมด้วยความคิดเห็นของพวกเขาเอง *สุภาษิต 1:29-*

การเปิดเผยของไม้กางเขน

ที่กางเขนความบาปได้กลายเป็นความตายโดยแท้จริง พระเจ้าตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกว่า:

แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” *ปฐมกาล 2:17*

เหตุผลที่อาดัมและเอวาไม่ตายลงในทันทีก็เพราะว่าในโมงนั้นพระคริสต์ได้เริ่มต้นการตายแทนพวกเขาในฐานะ “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกสร้างโลก” (วิวรณ์ 13:8) แท้จริงแล้ว พระคริสต์ทรงทนทุกข์ประดังสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเมื่อบาปได้อุบัติขึ้น:

พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของเขา แล้วทูตสวรรค์ที่อยู่เฉพะพระพักตร์พระองค์ ช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักและความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน *อิสยาห์ 63:9*

อาดัมได้รับเอาหลักการของซาตาน ด้วยการกินผลของต้นไม้แห่งความรู้ที่รู้ชั่ว หลักการเท็จนี้สอนว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงห่วงใยสวัสดิภาพของมนุษย์อย่างแท้จริงของประทานที่พระองค์จัดเตรียมเอาไว้ก็เพื่อที่ทุกคนในอาณาจักรจะตกอยู่ภายใต้การจำนนต่อพระองค์ :

งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” *ปฐมกาล 3:4,5*

การช้อนพระพักตร์ของพระเจ้า

ด้วยความเชื่อดังกล่าว อาดัมและภรรยาของเขาเริ่มคิดว่าจริง ๆ แล้วไม่ใช่บาปที่นำไปสู่ความตาย แต่เป็นพระเจ้าเองที่ประหารผู้ล่วงละเมิดธรรมชาติของพระองค์เองต่างหาก ความคิดเช่นนี้คือคำตอบของพวกเขาหลังการพ่ายแพ้ต่อบาป:

เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระยาห์เวห์พระเจ้าเสด็จดำเนิน
อยู่ในสวน ชายนั้นก็ภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลาง
สวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า *ปฐมกาล 3:8*

ความคิดเช่นนี้ฝังแน่นอยู่กับพงศพันธุของอาดัม ซึ่งทำให้เราเริ่มเข้าใจได้ง่ายขึ้นแล้วว่าทำไมมนุษยจึงสรุปว่าการตายที่กางเขนควารีเป็นผลจากการกระทำโดยตรงของพระเจ้า:

แม่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวด
ของเราไป กระนั้นพวกเรายังคิดว่าที่ท่านถูกตี คือถูกพระเจ้าทรง
โอบตีและข่มใจ *อิสยาห์ 53:4*

พระเจ้าไม่ได้เป็นผู้กระทำ แต่เป็นความบาปที่ประหารพระเยซูคริสต์ที่กางเขน โดยช้อนพระพักตร์อันแสนเมตตาคุณของพระบิดาเจ้า:

พอเวลาประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” *มัทธิว 27:46*

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นที่พระเยซูคริสต์ตรัสมาจากข้อความแรกในหนังสือสดุดี บทที่ 22 ซึ่งกล่าวไว้ล่วงหน้า 1,000 ปีก่อนหน้าเหตุการณ์ที่กางเขน นอกจากนั้นใน

หนังสือสดุดี เราจะเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระบิดาทรงซ่อนพระพักตร์จากพระบุตร
ของพระองค์:

เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียน ต่อความทุกข์ยากของ
ผู้ทุกข์ใจ **และมีได้ซ่อนพระพักตร์จากเขา** เมื่อเขาทูลขอความ
ช่วยเหลือ พระองค์ทรงฟัง *สดุดี 22:24*

พระบิดาเจ้าทรงสถิตอยู่ ณ ที่นั่นและทนทุกข์ทรมานไปกับพระบุตรของพระองค์
แต่พระเยซูคริสต์ไม่ทรงรู้สึกเช่นนั้นเพราะความมืดมิดแห่งบาปของโลกห้อมล้อม
พระองค์เอาไว้:

พระเจ้า (พระบิดา) ทรงทำพระองค์ (พระเยซู) ผู้ทรงไม่มีบาปให้**บาป**
เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทาง
พระองค์ *2 โครินธ์ 5:21*

พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปทั้งหลายของเราไว้ในพระกายของ
พระองค์ ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราจะตายต่อบาปได้ และดำเนินชีวิตเพื่อ
ความชอบธรรม ด้วยบาดแผลของพระองค์ พวกท่านจึงได้รับการ
รักษาให้หาย *1 เปโตร 2:4*

แต่เราก็เห็นว่าพระเยซู ... ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า **พระองค์จึง**
ได้วายพระชนม์เพื่อทุกคน *ฮีบรู 2:9*

พระพักตร์ของพระเจ้าดูเหมือนจะถูกปิดบังไปเสียจากพระบุตรผู้เป็นที่รักของ
พระองค์ เพราะในขณะนั้นพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้แบกรับความบาปเอาไว้:

แต่บาปชั่วของพวกท่านได้ทำให้เกิดการแยก ระหว่างพวกท่านกับ
พระเจ้าของท่าน **และ**บาป**ของพวกท่านได้**บดบัง**พระพักตร์พระองค์**

เสียจากท่าน และจากการที่พระองค์จะทรงฟัง *อิสยาห์ 59:2*

พระเจ้าไม่ได้ทรงหยุดรักพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นความรักและพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงรวมถึงพระลักษณะของพระองค์ก็เช่นกัน:

... เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” *ฮีบรู 13:5*

เพราะพระยาห์เวห์ประเสริฐ ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความซื่อสัตย์ของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์ *สดุดี 100:5*

ในมุมมองของคนบาป พระบิดาบนสวรรค์ไม่มีพระลักษณะแห่งพระเมตตาคุณ เพราะหลักการของบาปได้ปิดซ่อนเอาไว้ สภาพของการถูกพลัดพรากจากพระเจ้า และถูกปล่อยให้เผชิญกับผลลัพธ์ของบาปเปรียบเหมือนการตกอยู่ใต้พระพิโรธของพระเจ้า แต่นั่นไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงพระลักษณะประการใดหรือพระองค์ทรงหยุดสั่งแดงพระเมตตาคุณเพราะพระองค์หมดสิ้นความอดกลั้น แต่นี่คือแนวคิดของคนบาปในการมองพระเจ้า เราได้เห็นคาอินแสดงความคิดแบบเดียวกันนี้หลังการฆ่าน้องชาย:

ฝ่ายคาอินทูลพระยาห์เวห์ว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะทนได้ (ความชั่วช้าของข้าพระองค์หนักเหลือที่จะได้รับการอภัยโทษ) *ปฐมกาล 4:13*

บันทึกเพิ่มเติมของผู้แปลแสดงความคิดของคาอินที่คิดว่าความผิดบาปของเขาไม่อาจให้อภัยได้ แนวคิดแบบเดียวกันนี้ตรงกับ Douay-Rheims 1899 American Edition และWycliffe ซึ่งกล่าวว่า:

คาอินทูลพระผู้เป็นเจ้าว่า “ความชั่วของข้าพระองค์นี้ใหญ่หลวงเกิน

กว่าข้าพระองค์จะได้รับการยกโทษ” *ปฐมกาล 4:13 (DRA)*

คาอินทูลพระยาห์เวห์ว่า “ความโหดร้ายของข้าพระองค์หนักเกินกว่าที่จะได้รับการอภัยโทษ” *ปฐมกาล 4:13 (Wycliffe)*

อาดัม คลาร์ก กล่าวอธิบายเกี่ยวกับปฐมกาล 4:13 ว่า:

คำแปลดั้งเดิมอาจแปลได้ว่า “การก่ออาชญากรรมของข้าใหญ่หลวงเกินกว่าจะได้รับการอภัยหรือ” เป็นคำพูดที่คาอินพูดด้วยความสิ้นหวัง มีความเป็นไปได้มากที่ [คำในภาษาฮีบรู] avon มีความหมายมากกว่าการก่ออาชญากรรมมากกว่าการลงทัณฑ์ ที่ใช้ในเลวีนิติ 26:41; เลวีนิติ 26:43; 1 ซามูเอล 28:10; 2 พงศกษัตริย์ 7:9; และ nasa [คำภาษาฮีบรู] หมายถึงการยกโทษให้หรือให้อภัย ดังนั้นการอ่านส่วนเพิ่มจึงเป็นเหมาะสมกว่าในบริบทนี้

เรื่องนี้เป็นกรอบความคิดของบาป ที่หลอกลวงข้ามมนุษย์ซ้ำอีกครั้งโดยใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า:

และข้าพเจ้าก็ตาย บัญญัติซึ่งมีไว้เพื่อชีวิต ข้าพเจ้าพบว่านำไปสู่ความตาย เพราะว่า บาป ได้ฉวยโอกาสใช้บัญญัตินั้นล่อลวง และประหาร ข้าพเจ้าให้ตาย *โรม 7:10,11*

ผู้ปกครองที่โหดร้ายจะเป็นพันธมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้ กฎเกณฑ์สร้างความทุกข์ร้อน *สดุดี 94:20*

ความหนักหน่วงของบาปทั้งปวง บวกกับความคิดและความเข้าใจที่หลงผิดอย่างมหันต์ ได้กดทับลงบนองค์พระเยซูคริสต์และทูลพระวิญญาณของพระองค์ ปิดซ่อนพระพักตร์ของพระบิดาอันเป็นที่รักของพระองค์:

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่
พระองค์มิได้ตรัสตอบ ถึงเวลากลางคืน ข้าพระองค์ไม่มีความสงบเลย
... ข้าพระองค์เป็นจุดตัวหนอน มีไขมันนุษย์ คนก็เยาะเย้ย ประชากรก็ดู
หมิ่น ทุกคนที่เห็นข้าพระองค์ก็เยาะหยัน เขาบู้ปากและสิ้นศรัทธา
กล่าวว่า “เขามอบตัวไว้กับพระยาห์เวห์ให้พระองค์ช่วยเขาให้พ้นภัย
สิ ให้พระองค์ช่วยกู้เขา เพราะพระองค์พอพระทัยเขา” ... ข้าพระองค์
ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสี่ของข้าพระองค์เคลื่อนไหวหลุด
จากที่ใจของข้าพระองค์ก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอก กำลังของข้า
พระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน (ชิ้นส่วนของ
เครื่องปั้นดินเผา) และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร
พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในผองคลีแห่งความตาย พวกสุนัขล้อม
ข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วกลุ่มหนึ่งโอบล้อมข้าพระองค์ พวกเขาแทงมือ
แทงเท้าข้าพระองค์ ... พวกเขาเอาเสื้อผ้าของข้าพระองค์มาแบ่งกัน
ส่วนเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับฉลากกัน *สดุดี 22:6, 6-8,
14-16, 18*

ปรากฏการณ์อันชัดเจนจากผลของบาปคือ “เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:17)
ไม่เคยมีใครเคยตกอยู่ในความมิดมนแห่งความตายครั้งสุดท้ายที่เกิดจากบาปก่อน
หน้าหรือหลังองค์พระเยซูคริสต์นับตั้งแต่พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์ สำหรับมนุษย์ที่
ปฏิเสธแผนการไถ่ความรอดของพระองค์ หลังจากระยะเวลา 1,000 ปีสิ้นสุดลง
พวกเขาจะเข้าใจถึงความรู้สึกของพระเยซูคริสต์เมื่อเหล่าผู้ไม่ชอบธรรมเหล่านั้นฟื้น
คืนชีพครั้งที่ 2

ไม่เคยมีใครตายในลักษณะเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ ดังนั้นพระคัมภีร์จึงเรียกพระองค์ว่า “คนแรกที่ทรงเป็นขึ้นจากความตาย” หรือ “บุตรหัวปีจากความตาย” ถึงแม้ว่าหากนับตามช่วงเวลาพระองค์จะไม่ได้ทรงเป็นคนแรกที่ฟื้นคืนพระชนม์จากหลุมศพ:

และจากพระเยซูคริสต์พยานผู้ซื่อสัตย์ **ซึ่งเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นจากความตาย... วิวรรณ์ 1:5**

พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นปฐมทรงเป็นผู้แรกที่**เป็นขึ้นจากความตาย** เพื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง **โคโลสี 1:18**

พระคัมภีร์บอกให้รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงนับว่าการตายเป็นสิ่งสุดท้าย แม้ว่าในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ผู้คนที่บังพวนได้ตายลง แต่สำหรับพระเจ้าแล้วถือว่าเป็นเพียงการหลับที่ไม่รู้สึกตัวเท่านั้น:

และคนเป็นอันมากในพวกที่**หลับในผงคลี**แห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้นบ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้า **นิรันดร์ ดาเนียล 12:2**

แม้แต่นอธรรมก็ยังถือว่ากำลังหลับอยู่ เพราะนี่ไม่ใช่การตายครั้งสุดท้าย พระดำรัสของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับคนชอบธรรมที่หลับอยู่นั้นกล่าวอย่างชัดเจนว่า:

เกี่ยวกับเรื่องที่คุณตายจะเป็นขึ้นจากความตายนั้น พวกท่านยังไม่ได้อ่านสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้กับท่านหรือว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัมพระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ **พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น” มัทธิว 22:31,32**

พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย คนที่
วางใจในเราจะมีชีวิตอีกแม้ว่าเขาจะตายไป และทุกคนที่มีชีวิตและ
วางใจในเราจะไม่ตายเลย เธอเชื่ออย่างนี้ไหม” *ยอห์น 11:25,26*

การพิพากษา

พระบิดาเจ้าทรงประทานพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ไปสู่ความตายด้วยสาเหตุจากความบาปของมนุษยชาติ - การสิ้นพระชนม์ของพระบุตรอาจจะไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์อีกเลยหากว่าตัวพระองค์เองได้เคยกระทำบาปแม้แต่เพียงบาปเดียว เหตุที่พระเจ้าทรงตั้งเงื่อนไข่นี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะได้รับการปฏิบัติจุดเดียวตั้งพระบุตรของพระองค์ นั่นคือการได้ชีวิตนิรันดร์ แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ประสงค์ที่จะบีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใดให้ยอมรับการสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของพระบุตรนั้นด้วยเหตุนี้แหละ! จึงบังเกิดการตายครั้งที่สอง:

แล้วข้าพเจ้าเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวและเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น แผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ก็หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์ และไม่มีใครพบเห็นที่อยู่ของพวกมันอีกเลย ข้าพเจ้ายังเห็นบรรดาคนตาย ทั้งคนใหญ่โตและคนเล็กน้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น แล้วหนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น ทะเลก็ส่งคืนคนตายที่อยู่ในทะเล ความตายและแดนคนตายก็ส่งคืนคนตายที่อยู่ในนั้น แต่ละคนก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตน แล้วความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงไปในปีงไฟ ปีงไฟนี้แหละคือความตายครั้งที่สอง และถ้าพบว่าใครไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต เขาก็จะถูกโยนลงไปในปีงไฟ *วิวรณ์ 20:11-15*

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นซึ่งเป็นหัวข้อการศึกษาของเรา บรรยายถึงเหตุการณ์หลังจากไฟได้เผาผลาญคนอธรรมไปในข้อก่อนหน้านั้น ทั้งยังอธิบายเพิ่มเติม โดยเล่าถึงเหตุการณ์เดียวกันแต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง มีการพูดถึงการพิพากษาที่เกิดขึ้นจากการปรากฏตัวขึ้นขององค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่งใหญ่สีขาว ให้เราสังเกตสิ่งสำคัญคือบรรดาผู้ที่ถูกตัดสินต่างถูกเรียกว่า คนตาย (แม้หลังจากที่พวกเขาฟื้นคืนชีพแล้วก็ตาม) เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพวกเขา “ตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป” (เอเฟซัส 2:1, 2, 5) ดังนั้นคำตัดสินจึงเป็นปรากฏการณ์กับสิ่งบกพร่องด้านจิตวิญญาณของพวกเขาทั้งหลาย นรกและความตายก็จะถูกโยนลงไปในปีงไฟเช่นกัน ซึ่งบอกให้เราทราบว่าพระเจ้าจะไม่อยู่ในฐานะผู้พิพากษาโดยตรง เพราะในความเป็นอมตะของพระองค์จะไม่มีการตายเกิดขึ้น คนตายจะถูกโยนลงไปในปีงไฟ เพราะในวาระสุดท้าย การพิพากษาต่อคนเหล่านี้เป็นเพราะการปฏิเสธที่จะยอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์แทนพวกเขา ความตายของคนเหล่านั้นและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนนั้นคล้ายคลึงกันมาก เพราะพวกเขาต่างตายด้วยบาปของตนเอง:

แล้วบุโรหิตจะนำโคออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาโคตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของที่ประชุม เลวินิติ 4:21

เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาบุโรหิตได้เอาเลือดเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปนั้น เขาเอาไปเผาเสียนอกค่าย

เพราะฉะนั้น พระเยซูจึงได้ทรงทนทุกข์ภายนอกประตูนคร เช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ฮีบรู 13:11, 12

ด้านนอกค่ายหมายความว่าผู้กระทำความบาปไม่สามารถเห็นพระพักตร์ของพระบิดาของเราได้:

เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขา
จะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย *เลวีนิติ 13:16*

“จงนำผู้ที่แข่งดำนั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ไถ่เงินค่าแข่งดำ
เอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้ชุมชนคนเอาหินขว้างเขา
ให้ตาย *เลวีนิติ 24:14*

สถานที่ที่พระเยซูตรัสถึงแห่งนั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้:

แล้วเจ้าองค์นั้นก็รู้ จึงทรงมอบทาสคนนั้นไว้ให้เจ้าหน้าที่ทรมาณ
จนกว่าจะใช้หนี้หมด พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะทรงทำต่อ
พวกท่านอย่างนั้น ถ้าพวกท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจ
ของพวกท่าน” *มัทธิว 18:34,35*

และจะทิ้งลงในเตาไฟที่ลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
มัทธิว 13:42

กษัตริย์จึงมีรับสั่งกับพวกคนรับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไป
โยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’
มัทธิว 22:13

ความมีดमितทางฝ่ายจิตวิญญาณคือสภาพที่คนบาปตกอยู่ในสภาพที่กลมกลืน
กลายเป็นหนึ่งเดียวหรือเป็นเนื้อเดียวกันกับหลักการของบาปที่ปนเปื้อนจนไม่
สามารถแยกแยะและรับรู้แสงสว่างหรือพระลักษณะของพระเจ้าได้อีกต่อไป ใน
กรณีที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับสถานที่หรือสภาพลักษณะนี้ การพิพากษาจะถูกกระทำ
ผ่านคนอื่น คือ "มาร" หรือ "ผู้รับใช้" ที่จะ "จะผูกมัดพวกเขา" และ "โยนพวกเขา"
ซึ่งตอกย้ำแนวคิดที่ว่าพระเจ้าไม่ทรงเกี่ยวข้องโดยตรงในฐานะเพชฌฆาต/ผู้ลงโทษ

ประหารชีวิต แต่เป็นความบาปของพวกเขาเองต่างหากที่กระทำต่อหน้าพระ
พักตร์อันรุ่งโรจน์และเปี่ยมด้วยความรักของพระองค์:

ความชั่วจะสังหารคนอธรรม และบรรดาผู้ที่เกลียดชังคนชอบธรรม
จะถูกลงโทษ *สดุดี 34:21*

ความชอบธรรมของคนที่ดีพร้อมย่อมทำให้ทางของเขาตรง แต่**คน
อธรรมจะล้มลงด้วยความอธรรมของตน** ความชอบธรรมของคน
เที่ยงธรรมย่อมช่วยกู้เขา แต่**คนทรยศจะถูกความอยากของตนจับ
เป็นเชลย** *สุภาษิต 11:5,6*

ดูสิ เขา (คนชั่ว) ก่อกรรมชั่วขึ้นแล้ว กำลังตั้งครมความชั่วช้า และ
คลอดการมูสาออกมา เขาขุดหลุมไว้ และตกลงไปในหลุมพรางที่**เขา
ทำไว้**นั้น ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสู่ศีรษะเขา และความ
ทารุณของเขาจะลงมาบนหัวของเขาเอง (ศรีษะ) *สดุดี 7:14-16*

บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมที่**ตน** (พวกเขา) ขุดไว้ และเท้า
ของเขาติดตามขี้ซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ *พระยาห์เวห์ทรงสำแดง
พระองค์ให้เป็นที่รู้จักเมื่อทรงพิพากษา คนอธรรมติดกับดักด้วยการ
งานจากน้ำมือของเขาเอง* *สดุดี 9:15,16*

อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไร
ลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น **คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อหนังของตน ก็
จะเก็บเกี่ยวความเปื้อนเน่าจากเนื้อหนังนั้น** แต่คนที่หว่านสิ่งที่
ตอบสนองพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ

นั่น *กาลาเทีย 6:7, 8*

ในเรื่องไม้กางเขน เราารู้และเข้าใจได้ว่าพระพิโรธของพระเจ้านั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความคิดของมนุษย์:

“เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” *พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ อีสยาห์ 55:8*

เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ก่อให้เกิดความชอบธรรมของพระเจ้า *ยากอบ 1:20*

ต่อไปนี่คือคำนิยามข้อหนึ่งในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้า:

แล้วพระองค์ตรัสกับคนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตควรจะทำกรดีหรือทำการร้าย ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต” คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ๆ ด้วย **พระพิโรธและเสียพระทัย ที่จิตใจของพวกเขาระต่าง** แล้วพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ *มาระโก 3:4, 5*

พระพิโรธของพระเยซูคริสต์เกิดขึ้นจากความเสียพระทัยที่จิตใจของมนุษย์ช่างแข็งกระด้าง ไม่ใช่ความกลัวโกรธจนทำให้พระองค์ทำร้ายผู้คน เพราะนั่นจะเป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติข้อ 6 ที่กล่าวว่า อย่าฆ่า และขัดต่อพระลักษณะของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์เกิดจากความทุกข์ระทมใจที่บุตรธิดาทั้งหลายของพระองค์ยอมปล่อยให้บาปพลัดพรากพวกเขาจากพระองค์ และถูกกีดกันไปจากพระพรของพระองค์ จนในที่สุดนำไปสู่ความตาย เมื่อพวกเขาตัดตนเองออกจากแหล่งกำเนิด

แห่งชีวิต สิ่งต่อมาที่องค์พระเยซูคริสต์กระทำไม่ใช่การประหาร แต่เป็นการรักษา
ชายมือลีบด้วยความเมตตา

ความลึกลับของไม้กางเขนได้เปิดเผยอะไรแก่เราเกี่ยวกับการที่คนอธรรมจะต้อง
ตายหลังจากระยะเวลาหนึ่งพันปี? สิ่งที่สังหารพระเยซูคริสต์ไม่ใช่ความเจ็บปวดทาง
ร่างกายจากการถูกตะปุดอกหรือการทรมาน แต่เป็นความเจ็บปวดทางจิตวิญญาณ
ของพระองค์จากความบาปของโลกต่างหากซึ่งเป็นบาดแผลลึกลับที่นำความเจ็บปวด
มากยิ่งขึ้นกว่าความเจ็บปวดทางฝ่ายกายของพระองค์:

แน่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา ... เราทุกคนหลงทางไป
เหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์
รงวางความผิดบาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน ท่านถูกบีบบังคับ
และถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า
และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปรี
ปากของท่านเลยเช่นนั้น *อิสยาห์ 53:4, 6, 7*

พระองค์ก็ทรงพาเบโตรกับบุตรทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรง
เริ่มไต่ถามและทรงทุกข์ใจอย่างยิ่ง จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ใจของ
เราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่ที่นี้และเฝ้าระวังกับเรา” *มัทธิว
26:37, 38*

ความตายของคนอธรรมจะคล้ายคลึงกันมาก:

เขาเข้ามาใกล้ด้วยเล่ห์เหลี่ยม ใจเขาร้องอย่างเดาอบ ตลอดคืนความ
โกรธก็คุกรุ่นอยู่ พอรุ่งเช้าก็พลุ่งออกมาอย่างเปลวเพลิง *โฮเซยา 7:6*

“จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งหลาย

และบนแผ่นดินนั้น ชาติต่าง ๆ ก็จะมี ความทุกข์ร้อนและความฉงน
สนเท่ห์ เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น **มนุษย์จะสลบไสลไป**
เพราะความกลัว เนื่องจากสังหารณถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในโลก
เพราะว่าบรรดาสิ่งที่มีฤทธานุภาพในท้องฟ้าจะสะท้อนสะท้อน *ลูกา*
21:25, 26

เรารู้ว่าความเจ็บปวดทรมานของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นผลมาจากซาตาน ไม่ได้มา
จากพระเจ้าเพราะตามข้อเท็จจริงก็คือซาตานได้เข้ามาอยู่ในจิตใจของยูดาสเพื่อจะ
ทรยศต่อพระองค์ (ลูกา 22:3-4; ยอห์น 13:21-27) แท้จริงแล้วซาตานคือผู้ที่ “**มี**
อำนาจแห่งความตาย” (ฮีบรู 2:14, ISV) เพราะมันเป็นผู้ให้กำเนิดความตาย

ข้อเท็จจริงคือ การที่พวกเขาต้องตายจากความบาปของตนก่อนที่ภูอันบริสุทธิ์ของ
พระเจ้าฉายแสงส่อง การตายของพวกเขา ก็เหมือนกับการสิ้นพระชนม์ขององค์พระ
เยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นผลแรกที่ตายด้วยความตายในลักษณะแบบนี้เพื่อมิให้ใครสมควร
จะต้องตายแบบนั้นอีก มันไม่ใช่ความลึกลับ ทุกคนเห็นผลของความบาปด้วยตาของ
ตนเอง ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวระหว่าง การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์กับคน
บาปมีอยู่เพียงอย่างเดียวคือพระเยซูคริสต์ทรงยึดมั่นความเชื่อในพระเมตตาคุณของ
พระบิดาของพระองค์ ตามที่หนังสือสดุดี 16:10-11 กล่าวไว้ และด้วยเหตุนี้เอง
ความบาปจึงไม่สามารถแยกพระองค์ออกจากพระเจ้าได้:

เพราะพระองค์จะไม่ทรงละข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งจะไม่ทรง
ให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์
รู้จักทางแห่งชีวิต แล้วพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็ม
เปี่ยมด้วยการสถิตของพระองค์’ *กิจการ 2:27-28*

ความเชื่อในพระเมตตาของคุณของพระเจ้า เมื่อเรตกอยู่ในความมืดมิดแห่งบาปและกำลังแบกรับมันอยู่ นี่คือนิยามพระเยซูทรงประทานแก่เรา ในการเอาชนะใจที่แข็งแกร่งต่างของโลก แต่ในทางตรงกันข้าม คนบาปกลับเชื่อว่าความตายได้แยกตัวอย่างสมบูรณ์แบบและพระเจ้าจะละทิ้งวิญญาณไว้ในแดนคนตาย

แบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ของไฟ

ความเจ็บปวดทางฝ่ายกายและพระวิญญาณของพระเยซูเป็นไปตามแบบอย่างอันบริสุทธิ์ของแหล่งกำเนิดและช่องทาง:

เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการชูกิจ และเข้าติดสนิทในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้ความลึกกลับของพระเจ้าและของพระบิดา (แหล่งกำเนิด) และของพระคริสต์ (ช่องทาง) ซึ่งคลั่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์ โคโลสี 2:2-3

แต่สำหรับเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา (แหล่งกำเนิด) ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์และเราอยู่เพื่อพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า (ช่องทาง) เพียงองค์เดียว ทุกสิ่งเกิดมาโดยพระองค์และเราก็คือเป็นมาโดยพระองค์ 1 โครินธ์ 8:6

นานมาแล้วพระเจ้า (แหล่งกำเนิด) ตรัสกับบรรพบุรุษของเราหลายครั้ง และหลายวิธีผ่านทางพวกผู้เผยพระวจนะ แต่ในวาระสุดท้ายนี้ พระองค์ตรัสกับเราทางพระบุตร (ช่องทาง) ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นการทลายทลายสิ่งทั้งปวง พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลทางพระบุตร พระบุตร

(พระเยซู) ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้

เดียวกับพระเจ้า ... ฮีบรู 1:1-3

พระเจ้าผู้ที่ไม่ทรงปรากฏให้มนุษย์เห็นแต่ได้สำแดงพระองค์ผ่านทางพระบุตร - คือ องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงถือกำเนิดจากพระเจ้า พระคริสต์ทรงสำแดง และยกย่องเกียรติยศของพระบิดา ในรูปแบบของความสัมพันธ์นี้ เราสามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเจ็บปวดทางกาย (ที่มองเห็นได้) และทางพระวิญญาณ (ที่มองไม่เห็น) ของพระคริสต์บนไม้กางเขนได้ดีขึ้น ข้อสรุปจากรูปแบบนี้คือแหล่งที่มาของความเจ็บปวดของพระคริสต์คือบาปของมนุษย์มากกว่าความเจ็บปวดทางกายของพระองค์ พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์จากความผิดบาปของมนุษย์ที่บดขยี้พระวิญญาณของพระองค์ ไม่ใช่เพราะการถูกตรึงบนไม้กางเขน ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ปลาตกประหลาดใจที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์อย่างรวดเร็ว เพราะถ้าเป็นสาเหตุจากฝ่ายร่างกายแล้วควรจะต้องใช้เวลาานมากกว่านี้ (ให้ดู มาระโก 15:44) ฆาตกรอีกสองคนที่ถูกตรึงอยู่ถัดไปจากพระเยซูยังคงมีชีวิตอยู่เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์และจำเป็นต้องทูลขอให้หักเพื่อทำให้ตายเร็วขึ้น (ยอห์น 19:31-33)

ความทุกข์ทรมานทางกายเป็นเพียงการแสดงออกถึงความปวดร้าวจากพระวิญญาณของพระองค์ ดังนั้น สำหรับผู้ที่ตายในความตายครั้งที่สอง แหล่งที่มาของความทุกข์ทรมานจะมาจากจิตวิญญาณ - ความบาปที่จะถูกไฟเผาผลาญอย่างรุนแรงต่อพระพักตร์พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักและพระบุตรของพระองค์ ดังนั้น ความทุกข์ทางวิญญาณจึงเกิดขึ้นจากความรู้สึกลึกซึ้งในขณะที่ยังมีชีวิต ความทุกข์ทรมานทางกายเป็นการสำแดงความโกรธของชาตาน

เราจะเห็นได้จากพิธีการถวายเป็นเครื่องบูชาในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม คนบาปจะฆ่าสัตว์แล้วนำไปเผาที่แท่นบูชาด้วยไฟ สัญลักษณ์นี้แสดงให้เห็นว่าแหล่งกำเนิดของความทุกข์ทรมานและความตายไม่ได้มาจากไฟที่เผาผลาญเครื่องบูชา นั้น แต่เป็น

ประสบการณ์ของความรู้สึกสำนึกผิดในบาป โดยการสารภาพบาปและถวายเครื่องบูชาที่ไร้ความผิดด้วยการสังหารจากมือ คนบาปควรจะตระหนักว่าบาปของตนเองคือสิ่งที่สังหารพระคริสต์ เราทราบว่าคุณองค์ไม่ได้สถิตอยู่ในไฟนั้นเมื่อพระเจ้าตรัสแก่เอลียาห์:

และพระองค์ตรัสว่า “จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาเฉพะะพระพักตร์พระยาห์เวห์” และนี่แน่ะ พระยาห์เวห์กำลังทรงผ่านไป และลมพายุนั้นได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นเสี่ยง ๆ เฉพะะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในแผ่นดินไหวนั้น ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในไฟนั้น ภายหลังไฟก็มีเสียงเบา ๆ 1 พงศ์กษัตริย์ 19:11, 12

แต่เมื่อคนอิสราเอลมาถึงซีนาย พวกเขาเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์เหมือนไฟที่กำลังเผาผลาญอยู่:

พระรัศมีของพระยาห์เวห์ปรากฏแก่ตาของชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟที่ไหม้อยู่บนยอดภูเขา อพยพ 24:17

การรับรู้ที่ผิด ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าได้นำพวกเขาให้หลงผิดไป และการเข้าใจผิดนั้นก่อให้เกิดความกลัวขึ้นในจิตใจของพวกเขา และในที่สุดก็ได้ฆ่าพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร (กันดารวิถี 14:20-29) ดังนั้นไฟที่เผาผลาญเป็นคำตอบที่คนบาปเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับการพิพากษา พระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ในไฟนั้น แต่การประทับอยู่ของพระเจ้าก่อให้เกิดความโกรธเกรี้ยวในหมู่คนบาปที่ปรากฏเป็นเหมือนดังไฟบาปเกิดขึ้นตามพระบัญญัติและสังหารคนบาป:

เมื่อก่อนข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่นอกเหนือธรรมบัญญัติ แต่เมื่อบัญญัติ
นั้นมา บาปก็กลับมีชีวิต (ถูกเปิดเผย) และข้าพเจ้าก็ตาย **บัญญัติซึ่งมี
ไว้เพื่อชีวิต** ข้าพเจ้าพบว่านำไปสู่ความตาย เพราะว่าบาปได้ฉวย
โอกาสใช้บัญญัตินั้นล่อลวง และประหารข้าพเจ้าให้ตาย *โรม 7:9-11*

บนไม้กางเขนพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยดาบแห่งพระวาทะซึ่งสะท้อนถึง
ความผิดบาปของคนทั้งโลกที่พระเยซูทรงแบกรับไว้กับพระองค์เอง

เพราะว่าพระวาทะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลาญภาพอยู่เสมอ
และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ **แทงทะลุกระทั่งแยกจิตและวิญญาณ
ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและ
ความมุ่งหมายในใจด้วย** *ฮีบรู 4:12*

ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ **เราก็มิพิพากษาผู้นั้น**
เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด
ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา
คือคำที่เรากล่าวแล้ว **นั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย** *ยอห์น
12:47, 48*

ในทำนองเดียวกัน หลังจากระยะเวลาหนึ่งพันปีผ่านไปคนอธรรมจะพบความพินาศ
จากความทุกข์ทรมานทางฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองเมื่อคนอธรรมตระหนักถึง
มลทินของบาปต่อหน้าพระพักตร์และพระลักษณะอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ปรากฏการณ์ของไฟที่เผาผลาญร่างกายของพวกเขาเป็นเพียงสัญลักษณ์ภายนอก
ของความผิดบาปภายในและไฟที่ส่องอยู่ภายในจิตวิญญาณจะลุกโชนขึ้นเป็นไฟจริง
เผาผลาญเขาเหล่านั้น **เรื่องนี้บอกเราให้รู้ถึงแบบแผนของพระเจ้า** **ที่กล่าวทำให้รู้ว่า**

แท้จริงแล้วแหล่งที่มาของไฟโดยตรงนั้นไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นปฏิกิริยาของบาปต่อพระลักษณะแห่งความรักของพระเจ้า

จุดประสงค์ของพระวจนะในการฉายให้เห็นภาพการพิพากษาคนบาปเผยให้เห็นถึงจินตนาการอันชั่วร้ายของมนุษย์ต่อพระบิดาเจ้า มนุษย์ทางฝ่ายเนื้อหนังมองว่าพระเจ้าเป็นฆาตกร เพียงเพราะว่าพระองค์ต้องการนำมนุษย์ไปสู่การกลับใจใหม่

เมื่อระยะเวลาหนึ่งพันปีสิ้นสุดลง พระคริสต์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีอันยิ่งใหญ่เพื่อเรียกคนบาปที่ตายขึ้นจากหลุมศพของพวกเขา (วิวรณ์ 20:5) “จะฟื้นคืนสู่การพิพากษา” (ยอห์น 5:29) เมื่อเหล่าคนอธรรมเข้าไปในหลุมฝังศพด้วยบาป พวกเขาจึงออกมาด้วยความเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และด้วยจิตวิญาณแห่งการกบฏเดียวกัน มนุษย์รู้ว่าการเห็นพระคริสต์ในครั้งที่สอง พระองค์ “จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน” (มัทธิว 16:27) ในตอนแรกคนอธรรมเห็นแต่เพียงสง่าราศีภายนอกเท่านั้น และสิ่งนี้ทำให้พวกเขายอมรับความชอบธรรมของพระเจ้าเหมือนกับชาวอิสราเอลที่ยอมรับพระสิริอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ณ ภูเขาซีนาย สง่าราศีอันเกรียงไกรนี้ถึงกับทำให้พวกเขาเปล่งเสียงออกมาจากริมฝีปาก ซึ่งในสถานการณ์อื่น พวกเขาจะไม่มีวันพูด:

เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่ท่าราบใด ทุกคนจะคุกเข่ากราบเราและทุกสิ่งจะสรรเสริญพระเจ้า’” โรม 14:11

แต่นั้นไม่ใช่การกลับใจ ความเมตตาได้สิ้นสุดลงแล้ว ไม่ใช่เพราะพระเจ้าไม่ทรงเติมพระทัยที่จะให้อภัยหรือทรงทำไม่ได้ พวกเขาชอบที่จะทำแต่บาปมากกว่าการแสวงหาพระเจ้า จนกระทั่งพวกเขาไม่สามารถสัมผัสถึงการกลับใจอันแท้จริงได้

ถึงแม้ว่าจะมีการให้อภัยครั้งที่สอง แต่มันก็จะจบลงเช่นเดียวกันกับครั้งแรกในเมื่อพวกเขาชอบที่จะหลีกเลี่ยงธรรมเนียมบัญญัติ หลักเกณฑ์ การพิพากษา และการกบฏต่อต้านพระองค์

ในหนังสือวิวรณ์ 20:7-9 ซาตานโน้มน้าวเหล่าคนบาปให้บุกกรุกสวรรค์หรือกรุงเยรูซาเลมใหม่ ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของผู้ชอบธรรม กระตุ้นจิตใจพวกเขาด้วยจิตวิญญาณแห่งความเกลียดชังต่อองค์พระเยซูคริสต์ ทหารจำนวนนับไม่ถ้วนรวมตัวกันเป็นกองทัพเตรียมที่จะเข้ายึดเมืองโดยไม่สนใจประตูที่เปิดให้เข้าไป พฤติกรรมของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ปฏิเสธถึงการกลับใจ

ซาตานและพวกที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มเดียวกันมีวิถีชีวิตแห่งการขัดขืนที่ยังทำให้ตัวเองออกห่างไกลไปจุดสมานฉันท์และคุณลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า จนในที่สุดการเสด็จมาประทับของพระองค์กลายเป็นเพลิงที่เผาไหม้พวกเขา ดังที่เปาโลกล่าวในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 4:24 ว่า “เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” (ฮีบรู 12:29) พระสิริของพระองค์ผู้ทรงเป็นความรักจะทำลายพวกเขา แล้วพระสิริของพระเจ้านั้นคืออะไร?

โมเสสจึงกราบทูลว่า “ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” พระองค์จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้คุณความดีทั้งสิ้นของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนาม (พระลักษณะ) ของยาห์เวห์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใดก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็มะเมตตาผู้นั้น”
อพยพ 33:18-19

พระยาห์เวห์เสด็จลงมาในเมฆและทรงยืนอยู่กับท่านที่นั่น และทรงประกาศพระนาม (พระลักษณะ) ของพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์

เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า “*พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์* เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วซ้ำ ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง *อพยพ 34:5-6*

พระสิริของพระเจ้าคือพระลักษณะแห่งความรัก เป็นความรักที่บริบูรณ์อันเป็นธรรมชาติของพระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์คือสิ่งที่กลืนกินคนอธรรม ปราบปรามการณของคุณลักษณะอันบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระเจ้าเผยให้เห็นธรรมชาติที่แท้จริงของความบาปมนุษย์และเผยให้เห็นคุณสมบัติของความพินาศอย่างเต็มบริบูรณ์ หนังสือโรม 12:19, 20:

นี่แน่ะ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน” แต่ว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ ก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำเช่นนั้น **จะทำให้เขารู้สึกดีและกลับมาคืนดี**”

เราเข้าใจประโยคข้างต้นกันอย่างไร ในที่นี้พระเจ้าทรงสั่งสอนไม่ให้ทำความชั่วต่อศัตรูเพราะการกระทำดังกล่าวทำให้พระเจ้าเสียโอกาสในการลงมือกระทำ? ถ้าเราทำชั่ว และพระเจ้าทรงกระทำในสิ่งเดียวกัน ความชั่วจะกลายเป็นความดีในทันที? การเข้าใจเช่นนี้สะท้อนถึงความคิดของมนุษย์ “ทางของพระเจ้าสูงกว่าทางของเรา” (อิสยาห์ 55:8, 9) การแค้นและพระพิโรธของพระเจ้าจะปรากฏในวิธีที่แตกต่างจากคำสอนที่ให้ไว้กับเราในสถานการณ์เดียวกัน - คือทำดีกับผู้ที่ปฏิบัติไม่ดีต่อเรา? หากเป็นเช่นนั้น พระเจ้าก็เรียกร้องสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ปฏิบัติจากเรา ในขณะที่เราต้องควบคุมความโกรธของเรา แต่พระเจ้าสามารถปลดปล่อยความกริ้วของพระองค์

เมื่อพระองค์ต้องการ? พระคริสต์ตรัสบอกเราว่าพระองค์ทรงต้องการให้เราปฏิบัติต่อผู้ที่เกลียดชังเราด้วยความรัก เพราะการกระทำเช่นนั้นแสดงว่าเราเป็นบุตรธิดาของพระเจ้า ซึ่งเป็นไปตามพระประสงค์และพระลักษณะของพระองค์:

ถ้าเขาจะขอล้างใจจากท่าน ก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ต้องการขอยืมจากท่าน “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านของท่าน และเกลียดชังศัตรูของท่าน’ แต่เราบอกพวกท่านว่า **จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน** เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถ้าพวกท่านทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่น ๆ พวกต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ **เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม** *มัทธิว 5:42-48*

ความบริบูรณ์ของพระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ของเรานั้นมีมากกว่าการรักเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติดีต่อเรา อัครสาวกถูกแสดงความสำเร็จแบบดังนี้:

แต่จงรักศัตรูของท่านและทำดีต่อเขา จงให้เขาอิ่มโดยไม่หวังที่จะได้คืน แล้วบำเหน็จของท่านทั้งหลายจะมีบริบูรณ์ แล้วท่านจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด เพราะว่า พระองค์ทรงพระกรุณาทั้งต่อคนนอกตัญญู

และคนชั่ว พวกท่านจงมีใจเมตตากรุณาเหมือนอย่างพระบิดาของ

ท่านมีพระทัยเมตตากรุณา *ลูกา 6:35, 36*

พระประสงค์ของพระเจ้าที่ว่าจงปฏิบัติดีต่อศัตรูของเรา พระบิดาเจ้าผู้ทรงประทับอยู่ในสวรรค์ทรงต้องการให้เราทำตามแบบอย่างของพระองค์ ดังนั้น การละทิ้งทัศนคติตามแบบมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง ให้เราพิจารณาอีกครั้งว่า “ถ่านที่ลุกโพลง” ที่ลงมาเหนือคนอธรรมคืออะไร ให้เราอ่านดูอีกครั้ง:

ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง” เหตุฉะนั้น “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสุมถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะเขา” *โรม 12:19, 20*

ไฟที่เราสุมไว้บนศีรษะของผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่เราแสดงความเมตตาและความรักต่อเขานั้นไม่ใช่ไฟในรูปธรรม มันคือไฟที่เกิดจากจิตสำนึกของธรรมชาติอันเลวร้ายของบาปในบริบทของความรักและพระเมตตาคุณของพระเจ้า เมื่อเราแสดงความรักต่อศัตรู เราได้สุมกองไฟแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ไว้บนตัวเขาเพื่อให้ตัวเขาสำนึกถึงทางผิด พระเยซูตรัสเกี่ยวกับไฟด้วยวิธีต่อไปนี้:

เรามาเพื่อจะให้ไฟเกิดขึ้นที่แผ่นดินโลก เราอยากให้เป็นลุกขึ้นแล้ว

ลูกา 12:49 (ISV)

ความรักของพระเจ้า—กลิ่นหอมแห่งชีวิตหรือไฟแห่งการทุกษ ทรमानกันแน่

พระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่เสียสละและปราศจากความเห็นแก่ตัวอย่างสมบูรณ์แบบแสดงให้เห็นว่าธรรมบัญญัติจะสลักอยู่ในจิตใจของมนุษย์ได้อย่างไร มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับชีวิตเห็นแก่ตัวซึ่งเกิดจากบาปของตน ในขณะที่พระองค์อาศัยอยู่บนโลกทรงแสดงคุณลักษณะอันแท้จริงของความรักจากพระเจ้า พระเยซูคริสต์ได้ทรงจุดประกายไฟฝ่ายจิตวิญญาณที่เผาไหม้การลอกกลวงตนเองของมนุษยชาติที่สร้างขึ้นมาเองโดยการดำเนินชีวิตที่เลวทรามโดยไม่รู้จักผิด มวลไฟนี้จะเผาผลาญความบาปที่เกิดขึ้นในจิตใจของผู้ที่กลับใจ หรือจะเป็นไฟที่เผาผลาญพวกเขาในวันสุดท้ายเมื่อพวกเขาเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ก่อปรตด้วยเมตตาอีกเป็นครั้งสุดท้าย ผู้ที่ได้ทรงตรากตรำทำงานไถ่ความผิดบาปของมนุษย์ตลอดมาแต่พวกเขากลับปฏิเสธพระองค์อย่างไร้ค่า:

สำหรับผู้ที่ปฏิเสธพระเยซูคริสต์: ท้องฟ้าจะถูกกลืนหายไปเหมือนกับหนังสือที่ถูกม้วนเก็บ ภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะจะเคลื่อนย้ายไปจากที่เดิม แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต บรรดานายทหารใหญ่ พวกเศรษฐี พวกผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสหรือเสรีชน ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า “จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และจากพระพิโรธของพระเมษโปดก เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” *วิวรณ์*

6:14-17

สำหรับผู้เชื่อพระเยซูคริสต์: และบนภูเขา^{นี้} พระองค์จะทรงทำลาย
ผ้าที่คลุมอยู่บนชนชาติทั้งหมด และผ้าคลุมหน้าที่คลุมประชาชาติ
ทั้งหมด พระองค์จะทรงกลืนความตายเสียเป็นนิรันดร์ แล้ว**พระยาห์เวห์**
(พระเจ้า) องค์เจ้านายจะทรงเข้ตน้ำตาจากทุกใบหน้า และจะทรง
เอากการลบหลู่แห่งชนชาติของพระองค์ไปจากทั้งแผ่นดินโลก เพราะ
พระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว และในวันนั้น เขาจะกล่าวกันว่า “**คูสิ** นี่คือ
พระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยให้
รอด นี่คือ**พระยาห์เวห์** เรารอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรม
ปรีดีในความรอดจากพระองค์” *อิสยาห์ 25:7-9 (ให้ดูดาเนียล 10:5-
7 เช่นกัน)*

ให้สังเกตการตอบสนองที่คล้ายคลึงในหนังสือดาเนียลบทที่ 3:

เนบูกัดเนสซาร์ตรัสแก่เขาว่า “**ซัดรัก** เมซาค และอาเบตเนโกเอ๋ย เป็น
ความจริงหรือไม่ ที่เจ้าไม่ยอมปรนนิบัติบรรดาพระของเราหรือ
นมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้ ... แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ ก็
จะต้องโยนเจ้าเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ทันที ... เนื่องจากพระบัญชา
ของกษัตริย์นั้นแรงด่วนมาก และเตาไฟก็ร้อนจัด **เปลวไฟจึงได้ฆ่าคน
ที่อุ้มซัดรัก เมซาค และอาเบตเนโก** ขณะนั้นกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์
ประหลาดพระทัย ... พระองค์ตรัสตอบว่า “แต่เราเห็นสี่คนกำลังเดิน
อยู่กลางไฟ ไม่ถูกมัดและไม่เป็นอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นดู

เหมือนองค์เทพบุตร ... แล้วซัดรัค เมซาค และอาเบตเนโกก็เดิน
ออกมาจากไฟ ... เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคน
เหล่านี้ ผมบนศีรษะของเขาก็ไม่จ่อ เสื้อก็ไม่เสียหาย ไม่มีกลิ่นไฟที่
ตัวพวกเขาเลย *ดาเนียล 3:14-15, 22, 24-27*

และในหนังสือยอห์นได้กล่าวอีกครั้ง: บางคนได้ยินเสียงฟ้าร้อง บางคนเป็นทูต
สวรรค์:

ข้าแต่พระบิดา ขอพระองค์ทรงให้พระนามของพระองค์รับพระ
เกียรติ” แล้วก็มีพระสุรเสียงดังมาจากฟ้าว่า “เราให้รับเกียรติแล้ว
และเราจะให้รับเกียรติอีก” ผู้คนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินเสียงนั้นก็พูดกัน
ว่าฟ้าร้อง คนอื่น ๆ ว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งกล่าวกับพระองค์”
ยอห์น 12:28, 29

ได้บันทึกไว้ว่าหลังพระเยซูเอาเชือกมาทำเป็นสแลแล้ว พระองค์เข้าไปในเขตวิหาร
หวดไล่บรรดาผู้นำศาสนาที่ทุจริต คำว่าโต๊ะของคนแลกเงิน ออกไปจากวิหาร พวกเขา
เหล่านั้นสมคบกันดูหมิ่นคุณลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้าทำการหลอกลวง
ประชาชน โดยการทำให้พระเจ้าเป็นเหมือนพวกเขา (สดุดี 50:16-21) พระเยซู
คริสต์ไม่ได้ใช้ความรุนแรง เพราะ “ท่านมิได้ทรงกระทำการทารุณ” ตามคำผู้เผย
พระวจนะอิสยาห์ในสมัยโบราณ (อิสยาห์ 53:9) พระเยซูไม่เคยทุบตีใครแต่เป็น
ความสำนึกผิดชอบชั่วดีของคนเหล่านั้นเองเท่านั้นที่ตื่นตกใจกลัวและทำให้ทำก้าว
วิ่งหนีกันออกไป ถึงกระนั้นก็ดี บรรดาเด็กน้อยผู้น่ารักที่ได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว
ต่างไม่ได้รู้สึกกลัวใดๆและเริ่มร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าในขณะที่คนตาบอดและ
คนง่อยที่อยู่ ณ ที่แห่งนั้นต่างได้รับการรักษาให้หายจากโรค

แต่สำหรับผู้รับที่ได้รับการไถ่แล้ว การสำแดงพระลักษณะ (ความรัก) ของพระเจ้า ช่างเป็นดั่งกลิ่นหอมแห่งชีวิต แต่สำหรับชาวธรรมแล้ว เหตุการณ์เหล่านี้เป็นดั่ง ไฟโลกันต์ที่เผาผลาญจิตวิญญาณที่ตกอยู่ในเหวบาปแห่งความทุกข์ทรมาน พวกเขาต่างได้รู้จักสง่าราศีของพระเจ้า แต่เลือกที่จะไม่รับและหันหลังให้กับแผนการไถ่ให้รอดของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าบอกเล่าถึงการสะดุดล้มลงของลูซิเฟอร์หรือซาตาน ได้ทรงบอกให้รู้ว่าไฟฝ่ายจิตวิญญาณนี้มาจากไหน:

เจ้าทำให้สถานนมัสการของเจ้าเสื่อมเกียรติ ด้วยความผิดบาปมากมายในการค้าธรรมของเจ้า เราจึงนำไฟมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟก็เผาผลาญเจ้า เราทำให้เจ้ากลายเป็นเถ้าถ่านบนพื้นโลก ในสายตาของทุกคนที่เห็นเจ้า *เอเสเคียส 28:18*

ในตอนแรกนั้น ประกายไฟนี้จุดขึ้นในใจของลูซิเฟอร์ด้วยความชั่วช้าของเขา แต่หลังจากระยะเวลาหนึ่งพันปีผ่านไป การเสด็จมาของผู้ทรงเป็นทั้งความรักและความสว่างจะปรากฏออกมาอย่างบริบูรณ์:

จงให้ดิฉันเป็นตราประทับอยู่ที่ใจของเธอ เป็นตราประทับบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้น รุนแรงอย่างความตาย ความหวงแหนเหมือนแดนคนตาย และเปลวเพลิงของความรักนั้นรุนแรงเหมือนประกายไฟ น้ำมากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้ หรือแม่น้ำทั้งหลายไม่อาจท่วมความรักให้จมน้ำตายได้ แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สินในเหย้าเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น เขาจะถูกดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างรุนแรง *เพลงโซโลมอน 8:6,7*

เปลวไฟแห่งความรักซึ่งจะมาพร้อมกับการเสด็จมาของพระเจ้าจะเผาผลาญรากะตื้นหาชั่วทั้งหมดของซาตานให้เป็นเถ้าถ่าน รวมทั้งพรรคพวกของมันผ่านบาป:

และพวกเจ้าจะเหยียบย่ำคนอธรรม เพราะว่าพวกเขาจะเป็นเหมือน
ขี้เถ้าที่ได้ฝ่าเท้าของเจ้า ในวันนั้นเมื่อเราประกอบกิจ *พระยาห์เวห์*จอม
ทัพรัสตั้งนี้แหละ มาลาคีย์ 4:3

ในที่สุด การเสด็จมาของพระเจ้าจะก่อให้เกิดเปลวไฟอันน่าสะพรึงกลัวพุ่งออกมา
จากเหล่าทูตสวรรค์ที่ได้ตกลงสู่บาป และเปลวไฟจะเผาผลาญซาตานและพวกของ
มันจนเป็นเถ้าถ่าน จำได้ไหมว่าแหล่งกำเนิดของมวลไฟนั้นมาจากซาตาน ไม่ได้มา
จากพระเจ้า

บัดนี้ เหล่าคนบาปจะเห็นสิ่งที่สูญหายไปจากดำเนินชีวิตที่เป็นกบฏต่อพระเจ้า การ
ดำเนินชีวิตของพวกเขาเป็นสิ่งยืนยันว่าชีวิตของพวกเขาไม่เคยมีพระบุตรของพระ
เจ้าอยู่ในชีวิต เหมือนกับชาวียิวที่ไม่เชื่อ ปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ พวก
คนชั่วก็พิพากษาและประณามตนเองว่าไม่สมควรกับชีวิตนิรันดร์ (กิจการ 13:46)
ความรักที่เปิดเผยเรื่องทั้งหมดออกมา เหล่าคนชั่วต่างเริ่มต่อต้านซาตานเมื่อเขา
เหล่านั้นตระหนักว่าซาตานไม่ใช่ผู้ค้ำจุนที่ดีของพวกเขา แต่ได้หลอกพวกเขา
ทั้งหลายให้มาร่วมขบวนการทำลายล้างของมัน ไฟแห่งจิตวิญญาณจะปรากฏขึ้น
เป็นเปลวไฟที่เผาผลาญทางกายภาพ ความโกรธเคืองแค้นพุ่งออกมาจากท่ามกลาง
จิตวิญญาณของพวกเขาเองต่อซาตาน หนังสืออิสยาห์ 14:12-18 กล่าวว่า:

“โอ เจ้าร่วงลงจากฟ้าสวรรค์อย่างไรหนอ เจ้าผู้ส่องแสง คือโอโรส
แห่งรุ่งอรุณ เจ้าถูกเหยียงลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้ทำให้
ประชาชาติทั้งหลายตกต่ำ เจ้าเองรำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไป
ยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระ
เจ้า ... ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ แต่เจ้าถูกนำลง
มาสู่แดนคนตาย ยิ่งก้นบาดาล บรรดาผู้เห็นเจ้าจะจ้องมองเจ้า และ

จะคิดพิจารณาตัวเจ้าว่า ‘ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ที่
เขย่าอาณาจักรทั้งหลาย ที่ทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และ
ทำลายเมืองต่างๆ ในโลกเสีย ผู้ไม่ยอมปล่อยให้เชลยของตนกลับ
บ้าน’ พระราชาทั้งหมดของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ
ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน

ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าถือว่าความคิด
เจ้า เป็นเหมือนความคิดพระเจ้า ดังนั้น ดูลิ เราจะนำคนต่างด้าวมา
ต่อสู้อเจ้า เป็นพวกทหารรุ่นที่สูงสุดในบรรดาประชาชาติ **เขาจะชักดาบออก
สู้กับความงามแห่งปัญญาของเจ้า และลบหลู่สง่าราศีของเจ้า พวก
เขาจะผลักเจ้าลงไปในหลุมมรณะ ... และครอบครัวพิทักษ์นั้นก็จับเจ้า
ออกไป จากท่ามกลางศิลาเพลิง... เราเหวี่ยงเจ้าลงบนดินแล้ว เราให้
เจ้าถูกกษัตริย์ทั้งหลายมองอย่างดูแคลน... เราทำให้เจ้ากลายเป็นถ้ำ
ถ่านบนพื้นโลก ในสายตาของทุกคนที่เห็นเจ้า... เจ้าสูญสิ้นไปอย่าง
น่าครั้นคร้าม และจะไม่ดำรงต่อไปเป็นนิรันดร์” *เอเสเคียส 28:6-8, 16-
19***

“พระยาห์เวห์จอมทัพรัสว่า นี่แน่ะ วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผา
ผลาญเหมือนเตาอบ เมื่อคนที่เยอหยิ่งทั้งสิ้น และคนที่ประกอบการ
อธรรมทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด
จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย *มาลาคี 4:1*

แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมย และในวัน

นั่น ฟ้าจะหายลับไปด้วยเสียงดังกึกก้อง และโลกธาตุงจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่บนนั้นจะถูกเผาจนหมดสิ้น

2 เปโตร 3:10

เราขออ้าเตือนผู้อ่านว่าพระเยซูคริสต์ตรัสว่าพระองค์เองไม่ใช่ผู้พิพากษาในวันสุดท้ายของโลก แต่เป็นพระวาระที่พระองค์ตรัสไว้ (ยอห์น 12:47,48) พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจร้ายแรงในการพิพากษา ความจริงข้อนี้ได้รับการยืนยันผ่านหนึ่งในหนังสือ 14 เล่มของคัมภีร์นอกสารบบ(Apocrypha) เช่น Coverdale's Bible, Matthew-Tyndale Bible, The Great Bible, The Geneva Bible, The Bishop's Bible และฉบับพิมพ์ครั้งแรก King James Bible พิมพ์ในปี 1611 หนังสือที่เราจะศึกษาคือ 2 เอซรา 13:37, 38 :

และบุตรของเราคนนี้จะตำหนิวิธีอันชั่วร้ายของประชาชาติเหล่านั้น ชีวิตอันชั่วร้ายของพวกเขาตกอยู่ในพายุ และพวกเขาจะวางแผนความชั่วร้าย การทรمانต่อหน้าและพวกเขาเริ่มถูกรทรمانซึ่งเปรียบเสมือนเปลวไฟและเขาจะทำลายพวกเหล่านั้นโดยไม่ใช้กำลังตามพระราชบัญญัติซึ่งเหมือนกับเรา

ข้อความข้างต้นยืนยันความเชื่อที่ว่าบรรดาคนชั่วจะถูกลงโทษโดยธรรมบัญญัติที่ทำหน้าที่เป็นเหมือนกระจกสะท้อนพฤติกรรมดั่งตัวอย่างของโคราห์ ดาธาน และอาบิรัมผู้ที่ “ลงไปทั้งเป็นในหลุมพราง” (กัณดารวิถี 16:28-33) ในบริบทนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยว่าตัวตนของพวกเขาเอง เป็นเหมือนกับบรรดาผู้ที่ “ตัวเขาเองได้ตั้งพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว” (ฮีบรู 6:6) ที่ได้ก้าวออกจากขอบเขตการดูแลของพระเจ้า พวกเขา “ขุดหลุมพรางไว้” และ “ตกลงไปในหลุมที่ (พวกเขา) ก่อเอาไว้” (สดุดี 7:15) ดังนั้น ตามที่บันทึกอยู่ในหนังสือกัณดารวิถี อัครสาวกเปาโลกล่าวถึงเจตคติที่เป็นบาปของคนเหล่านั้น ได้แนะนำเราทั้งหลายดังนี้:

พี่น้องทั้งหลาย เพราะว่าข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า
บรรพบุรุษของเราทั้งหมดได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน
ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าสนิทกับโมเสสทุกคน ได้
รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเดียวกันทุกคน และได้ดื่มน้ำฝ่าย
จิตวิญญาณเดียวกันทุกคน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มน้ำจากพระศิลาฝ่าย
จิตวิญญาณที่ติดตามเขาไป **พระศิลานั้นคือพระคริสต์** แต่ถึงกระนั้น
ก็ยังมีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่พอพระทัย เราทราบได้จากที่
เขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร เหตุการณ์เหล่านี้เป็น
เครื่องเตือนใจเราไม่ให้ปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขาทั้งหลาย พวกท่าน
อย่างนับถือรูปเคารพเหมือนบางคนในพวกเขาได้ทำ ดังที่มีเขียนไว้ว่า
“ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกสนาน” อย่าให้
เราล่วงประเวณีเหมือนบางคนในพวกเขาได้ทำ แล้วก็ล้มลงตายในวัน
เดียวสองหมื่นสามพันคน **อย่าให้เราลองดีพระคริสต์ เหมือนบางคน
ในพวกเขาได้ทำ แล้วต้องพินาศด้วยงูร้าย** อย่าให้เราบ่นเหมือนบาง
คนในพวกเขาได้ทำ แล้วต้องพินาศด้วย**องค์เพชรฆาต** เหตุการณ์
เหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้เขียนไว้เพื่อ
เตือนสติเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว เพราะเหตุนี้คนที่คิด
ว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังไม่ให้ล้มลง *1 โครินธ์ 10:10-12*

คำในภาษากรีกที่อัครสาวกเปาโลใช้สำหรับคำ "ผู้ทำลาย" ในที่นี้คือ ὀλοθρευτής
(olothreutés) ซึ่งความหมายตามตัวอักษรคือ "อสรพิษ หรือ งูพิษ" แล้วใครคือ
พญานาคผู้นี้

พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูตีกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่ามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมากับมันด้วย *วิวรณ์ 12:9*

เพราะฉะนั้น พวกท่านจงถ่อมตัวลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงยกพวกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร จงละความกังวลทุกอย่างของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย จงควบคุมตัวเอง จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมาร ดูจิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ *1 เปโตร 5:6-8*

สิ่งชัดเจนที่สุดคือซาตานเป็นผู้ทำลาย ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ฟื้นฟู พระคัมภีร์ได้ให้ภาพที่ชัดเจนมากขึ้น:

เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปบนแผ่นดินอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งหมดของอียิปต์ เราคือ *พระยาห์เวห์* *อพยพ 12:12*

จากสิ่งที่เราเพิ่งอ่านจบไป เราเชื่อจริงๆหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สังหารบุตรหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์? หรือว่าชาวอียิปต์ยอมจำนนต่อซาตาน ผู้ทำลาย โดยการปฏิเสธพระเจ้า? ให้เราอ่านพระคัมภีร์ข้อถัดไป:

เพราะ *พระยาห์เวห์* จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเลือดที่วงกบประตูทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสองข้าง *พระยาห์เวห์* จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น และจะไม่ทรงให้ผู้

สังหารเข้าไปในบ้านพวกท่านเพื่อจะประหารท่าน *อพยพ 12:23*

การปฏิเสธพระเจ้านำไปสู่ความพินาศเพราะพระองค์จะไม่ก้าวผ่านการเลือกของท่าน ด้วยความเศร้าพระทัยพระองค์จะทรงยอมให้ท่านหลุดพรางไปจากพระคุณแห่งการปกป้องของพระองค์ แต่การทำลายล้างนั้นมาจากความชั่วร้ายจากตัวท่านเองและบิดาแห่งความตาย- ผู้นั้นคือซาตาน

พระองค์ (พระเจ้า) ทรงปล่อยความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์มาเหนือพวกเขา ทั้งความเกรี้ยวกราด ความโกรธ และความทุกข์ลำบาก

คือคณะทูตสวรรค์ผู้ทำลาย สดุดี 78:49

คำในภาษาฮีบรูที่ใช้สำหรับ “การประหาร” แปลตรงตัวอักษรหมายถึง “ปลดปล่อย” หรือ “ปล่อยออกไป” พระคริสต์และทูตสวรรค์ชั่วร้ายไม่ได้ทำงานร่วมกัน ภายใต้การคุ้มครองของพระองค์ พระคริสต์และเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ได้ขับยั้งซาตานและเหล่าทูตสวรรค์ชั่วเหล่านั้นไว้ สิ่งที่อยู่นอกเหนือการปกป้องของพระองค์คือ ตัวท่านเลือกที่จะยอมจำนนต่อเหล่าทูตชั่วเอง

พระลักษณะอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า

วิธีการอ่านพระคัมภีร์มีส่วนสำคัญสำหรับการถูกพิพากษา เพราะพระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนค้อนทุบใจที่แข็งกระด้างให้แตกเป็นเสี่ยง ๆ และไฟเผาผลาญซึ่งโลหะและตึบुक (เอเสเคียล 22:19-22)

ท่านกล่าวว่า *พระยาห์เวห์เสด็จจากซีนาย และทรงลุกขึ้นจากเสอีร์*
เสด็จมายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทอแสงจากภูเขาปาราน พระองค์
เสด็จมากับผู้บริสุทธิ์นั้นบนที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระธรรม
แก่เขา เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2

พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ถ้อยคำของเราเหมือนไฟและเหมือนก้อนที่
ทุบหินให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ไม่ใช่หรือ” เยเรมีย์ 23:29

เพราะว่าพระเจ้าของเรา นั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ ฮีบรู 12:29

ธรรมบัญญัติของพระเจ้า นั้นเป็นไฟที่ลุกโชติช่วง เพราะมันแสดงถึงพระลักษณะของ
พระองค์ตามที่เราได้เรียนรู้มาก่อนหน้านั้นใน 2 เอซรา 13:38 ที่พระเจ้าทรงตรัสว่า
“ธรรมบัญญัติซึ่งเหมือนกับเรา” ตามที่เราทราบ ธรรมชาติของพระเจ้าเป็นดังไฟที่
บริสุทธิ์และกอบรัดด้วยรักอันสูงส่ง “ผู้ที่ไม่รู้จักความรักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระ
เจ้าคือความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ให้สังเกตว่าข้อความนี้ไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าทรง
เป็นที่รัก หรือว่าพระเจ้าทรงมีความรัก แต่กล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นความรัก ดังนั้น
เมื่อเอ่ยถึงพระนามของพระเจ้า พระลักษณะหนึ่งที่มนุษย์นึกถึงก่อนอื่นเสมอคือ
ความเมตตากรุณา

“พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดสติปัญญาของตน อย่า
ให้ชายฉกรรจ์อวดความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดความมั่งคั่ง
ของตน แต่ให้ผู้อวดอวดสิ่งนี้ คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือ
พระยาห์เวห์ ผู้สำแดง **ความรักมั่นคง** ความยุติธรรม และความชอบ
ธรรมในโลก เพราะเราพอใจในสิ่งเหล่านี้” พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้แหละ
เยเรมีย์ 9:23, 24

เมื่อความรักเป็นพื้นฐานทางธรรมชาติของพระเจ้า ดังนั้นคุณสมบัติด้านอื่น ๆ ของ
พระองค์จะแสดงตามอย่างในรูปแบบของความรักเท่านั้น หรือเป็นช่องทางผ่าน
สำหรับความรัก หรืออาจจะกล่าวได้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นถูกกระตุ้นจาก
ความรัก ความยุติธรรมของพระองค์นั้นไม่ได้เข้มงวดจนขาดซึ่งพระเมตตา ซาดาน
คือผู้ที่พยายามบอกว่าความเมตตาและความยุติธรรมไม่มีอยู่จริงในพระเจ้า แต่สิ่งที่

เกิดขึ้นกลับตรงกันข้าม พระเจ้าทรงสำแดงความรักต่อบุตรีดาทั้งหลายของพระองค์อยู่เสมอ พระคัมภีร์ใช้ไฟเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความรักนั้น:

จงให้ดิฉันเป็นตราประทับอยู่ที่ใจของเธอ เป็นตราประทับบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นรุนแรงอย่างความตาย ความหวังเหมือนแดนคนตาย ซึ่งจะส่องแสงวาบขึ้นมาเป็นแสงไฟคือเปลวเพลิงแห่ง *พระยาห์เวห์ เพลงโซโลมอน 8:6-7 (ESV)*

เหตุใดความรักจึงกลายเป็นความป่าเถื่อน? ความรักของพระบิดาเจ้าบนสวรรค์เผยให้เห็นธรรมชาติอันแท้จริงของความบาปที่ไร้ซึ่งความปราณี มีคุณสมบัติในการทำลาย สิ่งนี้แหละจะเป็นเปลวเพลิงที่เผาผลาญเหล่าคนอธรรม

คนนั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความกริ้วของพระเจ้าที่เทลงในถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์โดยไม่เจือปนสิ่งใด และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถัน ต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์บริสุทธ์และเฉพาพระพักตร์พระเมฆโปดก *วิวรณ์ 14:10*

ภาษากรีกใช้คำสำหรับกำมะถันโดยมีบริบทดังนี้

Θειον: (theion, related to theios – การจัดการกับความศักดิ์สิทธิ์)

คำนิยามของที่หนักแน่น 1. กำมะถัน a. เครื่องหอมศักดิ์สิทธิ์.....

เปลวไฟนี้จะไม่เผาคนอธรรมชั่วกับชั่วกลับ เพราะนั่นไม่ใช่พระลักษณะอันเที่ยงธรรมของพระเจ้า แต่ในหนังสือพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 14 กล่าวต่อไปว่า ...

“และควันแห่งการทรมานของเขาพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีส่วนพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน” *วิวรณ์ 14: 11*

ให้สังเกตว่าเป็น "ควัน" ที่ลอยขึ้น "ตลอดไปเป็นนิรันดร์" ควันคือสิ่งที่หลงเหลืออยู่หลังจากการเผาสิ่งของจนเป็นเถ้าถ่าน ควันนี้เป็นสัญลักษณ์เตือนความทรงจำบาปและคุณสมบัติการทำลายล้าง ซึ่งมันจะไม่มีวันเสื่อม

แล้ว “ไฟนินรันดร์” ที่กล่าวถึงในหนังสือยูดา บทที่ 7 หมายถึงอะไร:

ดั่งเช่นเมืองโสโดมและโกโมราห์ และเมืองโดยรอบที่มีลักษณะเดียวกัน ตกอยู่ใต้การล่วงประเวณี และมัวเมาอยู่กับเรื่องฟ่ายเนื้อหนังที่ผิดแปลก เป็นตัวอย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน ที่ทนทุกข์กับไฟนินรันดร์

ทั้งสองเมืองนี้ยังตกอยู่ภายใต้เปลวไฟที่เผาไหม้อยู่จนกระทั่งปัจจุบันหรือไม่? คำตอบคือ “ไม่” ยูดาบอกด้วยว่าการทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์ “ถูกวางเป็นตัวอย่าง” ตัวอย่างที่ท่านกำลังพูดถึงคืออะไร? 2 เปโตร 2:6 มีคำตอบดังนี้:

และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ให้พินาศเป็นเถ้าถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนทั้งหลายที่ประพฤติธรรม

เปโตรกล่าวว่าเมืองทั้งสองนี้ถูกเผาจนกลายเป็น “ขี้เถ้า” และนี่คือตัวอย่างของการจับสั้นสำหรับคนอธรรม ดังนั้น เราสรุปได้ว่า “ไฟนินรันดร์” แบบเดียวกันนี้จะทำลายซาตานและพวกของมันจะถูกเผา (จนกระทั่ง) เป็นขี้เถ้า! จำกันได้ไหมว่าหนังสือมาลาคี 4:3 กล่าวว่า “และพวกเจ้าจะเหยียบย่ำคนอธรรม เพราะมันพวกเขาจะเป็นเหมือนขี้เถ้าใต้ฝ่าเท้าของเจ้า” ความหมายนะคือสิ่งที่เป้นนินรันดร์ พระเยซูคริสต์ทรงตรัสสอนว่าเฉพาะผู้ที่ “เชื่อ” เท่านั้นที่จะได้รับ “ชีวิตนินรันดร์” และไม่ “พินาศ” ในขณะที่ผู้ไม่เชื่อ (ยอห์น 3:16) ท่านเปาโลกล่าวว่าคนอธรรมจะได้รับ ความตายนินรันดร์ (โรม 6:23) เพราะการปฏิเสธความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง จิตวิญญาณจะเป็นหัวใจที่เอาแต่ใจตัวเอง/พอใจในตนเองที่เป็นเหมือนฟางแห้งที่ติดไฟได้ง่าย

พวกเจ้าอู๋ม້ท้องแต่แกลบ เจ้าคลอดแต่ต่อข้าว **สมหาใจของพวกเจ้า (จิตวิญญาณ) เป็นไฟที่จะเผาผลาญเจ้า** และประชาชนทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาจนเป็นปูน เหมือนกอหนามที่ถูกตัดแล้วเผาในไฟ *อิสยาห์ 33:11, 12*

อีกครั้งหนึ่งที่เรื่องทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับว่าท่านจะตอบสนองต่อความรักของพระเจ้าอย่างไร หากท่านปฏิเสธ ความรู้สึกผิดของการตัดสินใจและการประณามจะเผาท่านจนกลายเป็นขี้เถ้า และหากท่านยอมรับความรักที่ร้อนแรงดังไฟของพระเจ้า ไฟนั้นจะล้างบาปออกจากชีวิตของท่านและกลับกลายเป็นชีวิตนิรันดร์ สังเกตคำถามที่อิสยาห์พูดถึงคนที่ตกอยู่ในไฟแห่งการล้างผลาญนี้:

... มีใครในพวกเราอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ มีใครในพวกเราอยู่กับการเผาไหม้เป็นนิรันดร์ได้ *อิสยาห์ 33:14*

โลกของชาวคริสเตียนส่วนใหญ่จะตอบว่าเป็นหมู่คนอธรรมที่อาศัยอยู่ใน”ไฟเผาไหม้เป็นนิรันดร์” ท่านอิสยาห์ตอบคำถามของท่านเองในพระคัมภีร์ข้อถัดไป:

คือผู้ดำเนินอย่างชอบธรรม และพูดอย่างเที่ยงตรง ผู้ดูหมิ่นผลได้จาก การบีบบังคับ ผู้สลดมือของเขาจากการถือสินบน ผู้ดูดหูไม่ฟัง อุบายเรื่องทำให้โลหิตตก และปิดตาของเขาไม่มองความชั่วร้าย *อิสยาห์ 33:15*

สำหรับผู้ที่รับเชื่อพระเยซูและความชอบธรรมของพระองค์คือผู้ที่อาศัยอยู่ในไฟนิรันดร์แห่งความรักของพระเจ้า เพราะพวกเขาได้รับบัพติศมา (จุ่มลงทั้งหมด) “ด้วยวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มัทธิว 3:11) เป็นความจริงที่ว่าเปลวไฟลูกนี้ไม่สามารถดับได้:

ถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วย

มือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้น

ตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ *มาระโก 9:43-44*

คำว่าดับหมายถึง "ทำให้หมดไป" หรือ "ทำลาย" ไม่มีใครสามารถที่จะดับเปลวไฟนี้ลงได้ เยเรมีย์ทำนายว่ากรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายด้วยไฟซึ่งจะไม่มีวันดับ:

แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวังทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และ**จะดับก็ไม่ได้**” *เยเรมีย์ 17:27*

ก่อนอื่นให้สังเกตว่าไฟที่ไม่มีวันดับนี้ “จะทำลาย (หรือเผาผลาญ) ปราสาท ราชวังในกรุงเยรูซาเล็ม” อันที่จริง ไฟจะเผาไหม้กรุงเยรูซาเล็มจนกระทั่งถูกทิ้งให้ “รกร้าง” แต่เพียงระยะเวลา 70 ปีเท่านั้น (2 พงศ์กษัตริย์ 36:19-21) กรุงเยรูซาเล็มที่ถูกเผาด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ แต่ทุกวันนี้กรุงเยรูซาเล็มไม่ได้ตกอยู่ภายใต้กองเพลิง ไฟนั้นถูกเรียกว่าเป็นสิ่งที่ดับไม่ได้เพราะไม่มีใครที่สามารถจะดับไฟนี้ได้ แต่มันจะมอดดับไปเอง มวลไฟนี้จะไม่มีวันมอดดับจนกว่าเสร็จภาระกิจในการทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง เมื่อเราอ่านถึงสิ่งที่อิสยาห์กล่าวถึงบึงไฟ ภาพรวมทั้งหมดก็ชัดเจนยิ่งขึ้น:

นี่แน่ะ พวกเขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญเขาทั้งหลาย พวกเขาไม่สามารถช่วยกู้ตัวเขาเอง จากพลังของเปลวไฟ ไม่มีถ่านที่จะให้ใครอบอุ่น ไม่มีไฟที่จะให้ใครผิง *อิสยาห์ 47:14*

อิสยาห์ได้พยากรณ์ว่า “ประชาชนก็เหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีใครไว้ชีวิตพี่น้องของตน” (*อิสยาห์ 9:19*)

หลายคนคิดว่า "หนอน" ที่พระเยซูตรัสไว้ในมาระโก 9:44 หมายถึงวิญญาณของมนุษย์ที่จะไม่มีวันตายในไฟนรก อย่างไรก็ตาม พระเยซูคริสต์ทรงตรัสอย่างชัดเจนว่า

ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณจะถูกทำลายในนรก (มัทธิว 10:28) และจะไม่มีชีวิตคงอยู่ชั่วนิรันดร์สำหรับการทรมานที่ไม่รู้จักจบ พระเจ้าทรงเตือนทั้งน้ำตาว่า “ชีวิตใดทำบาปก็ จะต้องตาย” (เอเสเคียล 18:4). ความจริงก็คือ พระเยซูกำลังทรงหมายถึงตัวหนอนหรือตัวหนอนที่กินซากศพ อิสยาห์กล่าวว่า:

ความโ่อ่าของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย พร้อมกับเสียงพิณของเจ้า **ตัวด้กแต่จะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า** *อิสยาห์ 14:11*

เพราะว่าตัวแมลงจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะดำรงเป็นนิത്യ และความรอดของเราอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์ *อิสยาห์ 51:8*

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษเป็นนิത്യ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (มัทธิว 25:46) แล้วอะไรคือ “การลงโทษ” สำหรับผู้ชอบธรรม? “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (โรม 6:23) พระเจ้าไม่ทรงชำระ (ลงโทษ/ให้รางวัล) พวกเขาด้วยความตาย พวกเขาใช้ชีวิตอยู่แต่ในความบาป ดังนั้น บาปจึงจ่ายค่าจ้างด้วยความตาย (สาเหตุและผล/ผลที่ตามมา) ให้แก่พวกเขา และความตายนี้นี้จะ “เป็นนิത്യ” พวกเขาเหล่านั้นจะไม่กลับมามีชีวิตอีกเพราะพวกเขาเลือกที่จะตัดความสัมพันธ์จากพระเจ้า ผู้ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดเดียวแห่งชีวิต! คำภาษากรีกสำหรับความหมาย “การลงโทษ” ในที่นี้คือ **κόλασις** (kolasis) ซึ่งมีความหมายว่า “ภาวะที่ถูกถอดถอน” พวกเขาจะถูกถอดถอนชีวิต พวกเขาจะ “ไปสู่การปลดจากตำแหน่งชีวิตนิรันดร์” นี่คือนสาเหตุที่พวกเขาไม่เคยได้รับ “การพักผ่อน” ที่แท้จริง (วิวรณ์ 14:11) เพราะพวกเขาปฏิเสธการประทับหรือการสถิตแห่งความรัก/ความเมตตาของพระเจ้า (อพยพ 33:14; มัทธิว 11:28-29)

ให้เราพิจารณาสิ่งที่พระเยซูตรัสอย่างละเอียด ในขณะที่คนชั่วจะเข้าสู่ “การลงโทษนิรันดร์ (การลิดรอนแห่งชีวิต)” คนชอบธรรมจะเข้าสู่ “ชีวิตนิรันดร์” เฉพาะผู้ที่อยู่ในพระคริสต์เท่านั้นที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์หรือชีวิตที่ไม่สิ้นสุด:

พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น *ยอห์น 3:16-17*

เมื่อเราบอกว่าคนอธรรมจะถูกไฟเผาไหม้เป็นระยะเวลาไม่รู้จบ เรากำลังบอกว่าพวกเขาก็ได้ชีวิตนิรันดร์เช่นกัน แต่มันจะเป็นชีวิตนิรันดร์ที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่ก็ยังเป็นชีวิตนิรันดร์อยู่ดี เฉพาะผู้ที่อยู่ในพระคริสต์เท่านั้นที่จะมี “ชีวิตนิรันดร์” เพราะพระองค์ทรงเป็น “ชีวิต” (*ยอห์น 14:6*) และชีวิตเดียวที่เป็นอมตะคือ ชีวิตแห่งความชอบธรรม (*เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15-20*) *ยอห์น* กล่าวว่า:

คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีชีวิต *1 ยอห์น 5:12*

สำหรับผู้ที่ไม่รับพระเยซูจะได้รับความตาย เป็นความตายชั่วนิรันดร์ แทนที่จะใช้วลี “การลงโทษชั่วนิรันดร์” เปาโลใช้ “ความพินาศนิรันดร์” ใน *2 เธสะโลนิกา 1:9* มันคือความพินาศ (ความตาย) ที่เป็นนิรันดร์

วันนี้ขอเชิญทุกท่านให้ก้าวเดินบนทางแคบเพื่อจะเรียนรู้ความจริงถึงพระลักษณะของพระเจ้า เพื่อจะรู้ว่าแท้จริงแล้วพระบิดาเจ้าบนสวรรค์ไม่ได้เป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ทรมานนี้ แต่การสำแดงความรักของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพิพากษาซึ่งเผยให้เห็นตัวตนของบาปในฐานะผู้ทำลาย

ไฟจากพระเจ้าจริงหรือ

หนอนที่ไม่ตาย โขแห่งความมืด และไฟที่ไม่รู้จักดับ ล้วนเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงประสบการณ์ของทุกคนที่ยอมให้ตัวเองถูกต่อกิ่งก้านเข้ากับร่างของชาตาน สภาพเช่นนี้ของคนบาปทำให้เขาก้าวข้ามโอกาสของการกลับใจใหม่ และด้วยเหตุนี้จึงพลาดโอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากการให้อภัยของพระบิดา ผลของความบาปที่แข็งกระด้างทำให้เกิดไฟทางกายภาพขึ้น ซึ่งเป็นการชำระล้างแผ่นดินโลกเตรียมพร้อมสำหรับการสร้างขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง เปรียบได้กับไฟป่าที่ชำระล้างป่าเพื่อให้กำเนิดป่าใหม่ที่สมบูรณ์กว่า ในเมื่อพระเจ้าไม่ได้ใช้ความรุนแรงที่ทำให้ถึงชีวิต แล้วมวลไฟทางกายภาพนี้มาจากไหน? ในการแปลหลายครั้งเราพบ วลี "จากพระเจ้า" อยู่ในวงเล็บแต่ในบางครั้งก็ไม่มี:

และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลง [มาจากพระเจ้า] ออกจากสวรรค์เผาผลาญคนเหล่านั้น วิวรรณ์ 20:9 *KJV*

เขาเหล่านั้นเดินขบวนไปตามความกว้างของแผ่นดินโลก และล้อมรอบค่ายของบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และเมืองอันเป็นที่รักของพระองค์ แล้วไฟจากสวรรค์ก็ได้ตกลงมาเผาผลาญพวกเขา วิวรรณ์ 20:9 *THSV11*

กองทัพของชนชาติต่าง ๆ จะยกขบวนข้ามโลกมา และมาล้อมที่พักของคนของพระเจ้าและเมืองที่พระองค์รัก แต่จะมีไฟตกลงมาจาก

สวรรค์และเผาผลาญกองทัพเหล่านั้น วิวรรณ์ 20:9 THA-ERV

พวกเขากรีธาทัพข้ามโลกมาล้อมค่ายของประชากรของพระเจ้า คือ
นครซึ่งพระองค์ทรงรักนั้น แต่ไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญพวกเขา
เสียสิ้น วิวรรณ์ 20:9 TNCV

เมื่อผู้แปลใช้วลีที่ว่า "จากพระเจ้า" เขาแปลโดยยกเอาบริบทความบาปของมนุษย์
เข้ามาเกี่ยวข้องกับพระเจ้าด้วยหรือไม่? มนุษย์ในธรรมชาติแห่งบาปชอบที่จะ
นมัสการฤทธานุภาพของพระเจ้ามากกว่าด้านพระลักษณะของพระองค์ เพราะตัว
มนุษย์เองชอบในเรื่องฤทธานุภาพของพระเจ้ามากกว่าเรื่องพระลักษณะของ
พระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเสียสละตนเอง (มัทธิว 16:24) ดังนั้นในการ
แปลมักจะเน้นลักษณะของเรื่องฤทธิ์อำนาจที่พวกเขาต้องการให้พระเจามี มากกว่า
การพูดถึงด้านคุณลักษณะที่พวกเขาไม่ค่อยให้ความสำคัญ ซึ่งทำให้มนุษย์กลายเป็น
ผู้พึงธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมมากกว่าการเป็นผู้ปฏิบัติ (ยากอบ 1:23) นั่นทำ
ให้พระเจ้ากลับกลายเป็นผู้ทำงานตามแบบแผนความคิดของมนุษย์มากกว่ามนุษย์
ยอมที่จะเรียนรู้และวางใจในพระองค์ซึ่งความคิดที่สะท้อนถึงพันธสัญญาเดิมทำให้
พระสิริและพระลักษณะของพระเจ้าปรากฏในรูปไฟแห่งการล้างผลาญ:

อพยพ 24:17 พระรัศมีของพระยาห์เวห์ปรากฏแก่ตาของชนชาติ

อิสราเอลเหมือนเปลวไฟที่ไหม้อยู่บนยอดภูเขา

ชาตานต้องการให้ผู้คนเชื่อว่าเมื่อไฟตกลงมาจากสวรรค์ นั่นก็หมายความว่าพระเจ้า
ทรงเป็นผู้ส่งไฟลงมาโดยตรง ในตัวอย่างต่อไปนี้ เราพบว่าชาตานเป็นผู้ที่นำไฟลงมา
จากสวรรค์:

ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า “ไฟของพระเจ้าตก
จากฟ้าไหม้แกะกับคนใช้ และเผาผลาญหมด และข้าพเจ้าคนเดียวได้

หนึ่รอดมาเรียนท่าน” โยบ 1:16

มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรกต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลฉกรรจ์ซึ่งได้รับการรักษาแล้ว มันทำหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นทำให้ไฟตกจากฟ้าลงมายังแผ่นดินโลกต่อหน้าคนทั้งหลาย *วิวรณ์ 13:12-13*

พระเยซูทรงตำหนิความคิดเช่นนี้กับเหล่าสาวกของพระองค์:

และเมื่อสาวกของพระองค์ ค่อยากอบและยอห์นเห็นดังนั้น เขาพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงพอพระทัยจะให้พวกข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ” แต่พระองค์ทรงเสียมมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “ท่านไม่รู้ที่ท่านมีจิตใจท่านใด” *ลูกา 9:54-55*

พระเยซูตรัสถึงข้อเท็จจริงที่ว่าไม่เพียงแต่สาวกของพระองค์เท่านั้น แม้แต่ตัวท่านเอลียาห์เองก็มีปัญหาในการเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้า และคิดว่าพระเจ้าจะส่งไฟลงมาทำลายศัตรู ถึงกระนั้นพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ก็ทรงอดทนต่อศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ ทรงสอนพวกเขาถึงธรรมชาติของพระลักษณะอันบริสุทธิ์และหลักการแห่งอาณาจักรของพวกเขา:

และพระองค์ตรัสว่า “จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาเฉพะะพระพักตร์พระยาห์เวห์” และนี่แน่ะ พระยาห์เวห์กำลังทรงผ่านไป และลมพายุรุนแรงได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นเสี่ยง ๆ เฉพะะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในแผ่นดินไหวนั้น

ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในไฟนั้น

ภายหลังไฟก็มีเสียงเบา ๆ 1 พงศ์กษัตริย์ 19:11-12

พระยาห์เวห์ไม่ทรงสถิตย์อยู่ในไฟที่เป็นรูปธรรมเพราะฤทธิ์อำนาจของพระองค์คือ พระลักษณะแห่งความรัก ดังนั้นอาณาจักรของพระองค์จึงไม่ใช่อาณาจักรแห่งพลัง และอำนาจ พระเยซูทรงบอกว่าอาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่โลกแห่งนี้ แต่หาก เป็นเหล่าสาวกก็คงจะต่อสู้กับศัตรูของพระองค์ (ยอห์น 18:36) แต่เนื่องจาก อาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่โลกแห่งนี้ (ไม่ใช่อาณาจักรแห่งกำลังและอำนาจ) พระองค์ทรงยอมสละชีพของพระองค์เองต่อศัตรูอย่างถ่อมตน แม้แต่ในขณะที่ทรง ถูกตรึงทรมานอยู่พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดยกโทษให้พวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่รู้วากำลังทำอะไร” (ลูกา 23:34)

แล้วอะไรคือสาเหตุที่เอลียาห์เรียกไฟลงมาจากสวรรค์เพื่อทำลายบรรดาผู้คนที่ กษัตริย์ส่งมาจับตัวเขา? แล้วเปลวไฟนี้มาจากไหนหากไม่ได้มาจากพระเจ้า?

แต่เอลียาห์ตอบนายกองว่า “ถ้าเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลง มาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญท่าน และคนทั้งห้าสิบของท่านเกิด” แล้ว ไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขา

เสี 2 พงศ์กษัตริย์ 1:10

เหล่าสาวกอ้างถึงเหตุการณ์ตอนที่เอลียาห์ยังไม่ได้มีความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่อง อาณาจักรของพระเจ้า และพ่ายแพ้ต่อการทดลองเพื่อปกป้องตัวเองในฐานะผู้เผย พระวจนะของพระเจ้าผ่านสัญญาจากสวรรค์และความรุนแรง กุญแจสำคัญอยู่ที่ คำว่า “ถ้า” ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความสงสัย ซาตานก็ใช้วิธีทดลององค์พระเยซู คริสต์ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน:

ส่วนผู้ทดลองมาหาพระองค์ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า

จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” *มัทธิว 4:3*

ว่า “เจ้าเป็นคนที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นภายในสามวันนี่นา
จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจาก
กางเขนเถิด” *มัทธิว 27:30*

เมื่อพิจารณาจากเรื่องทั้งหมด แล้วอะไรเป็นสาเหตุให้ไฟตกลงมาจากสวรรค์และ
ปะทุขึ้นเป็นบ่อไฟในแผ่นดินโลกหลังจากระยะเวลาหนึ่งพันปี? เมื่อเราพิจารณา
ปัจจัยพระคำของพระเจ้าและสิ่งแวดล้อม เราพบว่ากฎที่พระเจ้าใช้ในธรรมชาติถูก
ออกแบบมาในลักษณะความผาสุกและการเชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์- เมื่อมนุษย์
รู้จักน้ำพระทัยพระเจ้ามากขึ้น สวนเอเดนในรูปแบบเดียวกันนี้จะกระจายออกไปยังที่
ต่าง ๆ ทั่วโลก แต่เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณแห่งพระคริสต์ซิมซาบเอาวิญญาณแห่งการ
กบฏของซาตานเข้าไป เมื่อนั้นแผ่นดินโลกจะปรากฏความขัดแย้ง วิวาทและการ
บาดหมางที่เป็นลักษณะของวิญญาณที่มีอยู่ในซาตาน น้ำท่วมโลกเป็นเหตุการณ์
เลวร้ายที่สุดในยุคนั้น เมื่อผู้คนที่บังพวนในยุคนั้นได้ตรึงพระเยซูคริสต์ในตัวเอง ทั้ง ๆ
ที่ยังอยู่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ (ซึ่งคำจูนทุกชีวิต) กระทำความเลวทราม
ความเห็นแก่ตัวของพวกเขา เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระวิญญาณของพระองค์โดยสิ้นเชิง
ซึ่งเป็นส่วนประกอบของทุกสิ่ง (“โดยพระองค์ ทุกสิ่งประกอบด้วย”, คส 1:17; และ
“ในผู้ที่เราอาศัยอยู่, และเคลื่อนไหว, และเป็นของเรา”, กิจการ 17:28) โลกได้
เปิดเผยจิตวิญญาณของเจ้าโลกอย่างสมบูรณ์ - ผู้ล้มลง เราได้รับการเตือนว่า
หลักการเดียวกันนี้จะถูกนำมาปฏิบัติในวาระสุดท้าย แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วย
ราคะอันร้อนแรงของมนุษย์ที่จะปะทุขึ้นเป็นไฟทางกายภาพ:

ส่วนผู้ชายก็เลิกล้มเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน

และเราร้อนด้วยไฟราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกัน

ประกอบกิจอันน่าละอายอย่างยิ่ง เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่
ความผิดของเขา โรม 1:27 [พวกเขาได้เก็บเกี่ยวในสิ่งที่พวกเขาได้
หว่าน]

สิ่งที่เราควรรู้ก่อนอื่นคือ ในวาระสุดท้ายพวกที่ชอบเยาะเย้ยจะมา
เยาะเย้ย และทำตามตัณหาของตนเอง และจะถามว่า “พระสัญญา
ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่องลับ
ไปแล้ว ทุกสิ่งก็เป็นอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวก
เขาจงใจลืมนั่นเสีย คือโดยพระวาระของพระเจ้า ฟ้าได้อุบัติขึ้น
ตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินได้เกิดออกมาจากน้ำและด้วยน้ำ โดยน้ำ
นั่นเอง โลกในเวลานั้นก็ได้ถูกทำลายไปด้วยน้ำท่วม และโดยพระ
วาระเดียวกันนั่นเอง ฟ้าและแผ่นดินในปัจจุบัน ก็เก็บรักษาไว้
สำหรับไฟ ถูกเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันพิพากษาและวันหายนะของ
บรรดาคนอธรรม 2 เปโตร 3:3-7

เราอาจมีข้อสงสัยเกี่ยวกับผู้คนที่มีชีวิตอยู่ก่อนน้ำท่วมโลกและสาเหตุของการไม่เชื่อ
หลักการนี้ แต่สถานการณ์ในทุกวันนี้ก็แทบจะไม่ต่างกับประวัติศาสตร์ของ
มนุษย์ เมื่อคนชั่วร้ายอาศัยอยู่แทบจะทั่วทุกมุมโลกร่วมมือกับซาตานในการเป็น
กบฏต่อหลักการของพระเจ้า โลกและสวรรค์จะสะท้อนธรรมชาติอันชั่วร้ายของ
ความบาปอีกครั้งหนึ่ง

และแผ่นดินนั้นก็เป็นมลทิน เราจึงต้องลงโทษแก่แผ่นดินนั้น และ
แผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย... แผ่นดินจะไม่สำรอก
พวกเจ้าออกหรือ เมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน

เช่นเดียวกับที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนพวกเขา
ออกไปนั้น *เลวีนิติ 18:25,28*

เรารู้ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกัน และ
เจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนทุกวันนี้ *โรม 8:22*

หลังการสำรอกสิ่งโสโครก โสมม ความชั่วร้ายที่สะสมอย่างยาวนานออกไปในรูป
ของไฟ ความบาปได้ถูกขจัดจนหมดสิ้นไป และในที่สุดแผ่นดินโลกและสวรรค์ก็มี
สันติสุข ธรรมชาติเปลี่ยนแปลงสะท้อนความงดงามอันบริสุทธิ์ของผู้ผู้อาศัยอีกครั้งหนึ่ง-
บุตรีธิดาของพระเจ้าผู้ซึ่งประกอบไปด้วยพระวิญญาณแห่งการเชื่อฟังและซาบซึ่งใน
ความรักของพระเจ้า ผู้ที่ยอมรับคุณลักษณะของพระคริสต์จะมีชีวิตยาวนานตลอด
ชั่วกาลปาวสานต่อหน้าเปลวไฟแห่งความรักของพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์

ทูตของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่โมเสส เป็นเปลวไฟท่ามกลางพุ่มไม้
โมเสสมองดู เห็นพุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่มิได้ไหม้ โมเสสจึงว่า
“ข้าจะแฉะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าทำไมพุ่มไม้จึงมิได้ไหม้”
เมื่อพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรเห็นท่านหันมาดู พระองค์จึงตรัสเรียก
ท่านจากพุ่มไม้นั้นว่า “โมเสส โมเสสเอ๋ย” โมเสสทูลตอบว่า “ข้า
พระองค์อยู่ที่นี้” พระองค์ตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ ถอดรองเท้า
ของเจ้าออกเสีย เพราะว่าตรงที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์” แล้ว
พระองค์ตรัสอีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของ
อับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” โมเสสปิด
หน้าเพราะกลัว ไม่กล้ามองดูพระเจ้า *อพยพ 3:2-6*

ส่วนเรื่องคนที่ตายและถูกทำให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายไม่เคย

อ่านคัมภีร์ของโมเสสเรื่องพุ่มไม้หรือ ที่พระเจ้าตรัสไว้กับโมเสสว่า
‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยา
โคบ’ พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคน
เป็น ท่านทั้งหลายเข้าใจผิดมากทีเดียว” *มาระโก 12:26,27*

พระเยซูทรงเชื่อมโยงพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนอยู่เข้ากับพระเจ้าในฐานะพระเจ้าแห่งชีวิต
นั่นคือสัญลักษณ์ของพุ่มไม้ที่ถูกไฟเผา แต่ไม่ได้มอดไหม้ ทั้งคนบาปและคนชอบ
ธรรมจะยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พร้อมกับเปลวไฟอันร้อนแรงนั้น แต่ทุกสิ่งขึ้นอยู่
กับการตอบสนองที่ผ่านมาจากมนุษย์ต่อความรักนั้นอย่างไร คนชอบธรรมจะ
สามารถ “อยู่กับไฟที่เผาผลาญนั้นได้”; ในขณะที่ทั้ง ความคิด คำพูด และการ
กระทำของคนบาป จะถูกเปิดเผยออกมาในวันนั้นเมื่อได้พบกับพระเจ้าผู้สูงส่ง ผู้ที่
เขาเหล่านั้นกล่าวหาว่าไร้ซึ่งความเมตตากรุณา และ "ลมหายใจของเขาจะกลายเป็น
เปลวเพลิงเผาผลาญ" คนบาปเหล่านั้น ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นดั่งเพลิงไฟที่เผา
ผลาญเหล่าคนบาป แต่สำหรับเหล่าผู้ชอบธรรม เพลิงไฟนั้นกลับเป็นดั่งดวงอาทิตย์
และโล่ที่ป้องกัน

เปรียบเหมือนกับชายหนุ่มสามคนชาวฮีบรูในกรุงบาบิโลนที่ถูกจับโยนเข้าไปในเตา
ไฟที่กำลังเผาอย่างร้อนจัดแต่ไฟที่ร้อนแรงนั้นไม่สามารถทำอันตรายใด ๆ แก่เขา
(ดาเนียล 3) บรรดาผู้ชอบธรรมที่อาศัยในแผ่นดินสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์จะไม่ได้รับ
ผลกระทบจากวิญญาณแห่งความโกรธที่พุ่งออกมาจากเหล่าคนชั่ว ผู้ชอบธรรมจะ
ถูกปกคลุมด้วยวิญญาณของเจ้าชายแห่งสันติ ครรลองของพวกเขาช่างสอดคล้องกับ
ธรรมชาติ พระเจ้าจะทรงเป็นเกราะป้องกันเหล่าผู้ชอบธรรมที่จะได้รับการเติมเต็ม
ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงรักษาเขาในความสงบสุขอัน
สมบูรณ์ (อิสยาห์ 26:3)

ชั้นของการลงโทษทัณฑ์

ในเรื่องทฤษฎีที่บอกว่าคนบาปจะได้รับการลงโทษตามสัดส่วนของบาปที่เขากระทำ? พระเยซูตรัสดังนี้:

บ่าวคนที่รู้ใจนายและไม่ได้เตรียมตัวไว้ ไม่ได้ทำตามใจนาย จะต้องถูกเขียนอย่างหนัก แต่คนที่ไม่รู้ แล้วทำสิ่งที่สมควรจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนเพียงเล็กน้อย คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก *ลูกา*

12:47-48

เราคงจำได้ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:12) คนธรรมดาจะถูกพิพากษาตามธรรมเนียมปฏิบัติ ความทุกข์ทรมานของพวกเขาเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณตามที่เรารู้ไว้ก่อนหน้านี้ ยิ่งมีความรู้เกี่ยวกับพระคริสต์และพระประสงค์ของพระองค์มากขึ้นเท่าใด ความทุกข์ทรมานก็จะยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้นเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นเมื่อเราไปร่วมงานศพของบุคคลที่เราไม่ค่อยรู้จักดี ความทุกข์โศกก็ไม่ได้มากมายเท่าใดนัก แต่เมื่อเราไปร่วมงานของผู้ศพผู้ที่เรารู้จักดีด้วยความสนิทชิดเชื้อ ความทุกข์โศกเศร้าก็จะมากทวีขึ้นตาม ไม่มีใครรู้จักพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ดียิ่งไปกว่าซาตาน มันเดินขึ้นและลงบนศิลาเพลิงศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า (อิสยาห์ 28:14) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเป็นพระลักษณะหนึ่งของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2) ด้วยเหตุนี้พระองค์ทรงแบกรับทุกข์ทรมานมากที่สุด และต้องทนทุกข์นานกว่าใคร พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าใครทำให้ซาตานทนทุกข์นาน แต่ให้ผู้อ่านตัดสินใจเอาเองว่าใครทำให้ซาตานทนทุกข์ ตามที่เราเรียนรู้จากการ

จัดการพิพากษาของพระเยซูนั้น แท้จริงแล้ว เป็นผลจากการกระทำคนบาปเองที่ส่ง
บทลงโทษมาสู่ตนเองทั้งสิ้น:

แต่เมื่อทั้งหลายได้ยินดังนั้น **จึงรู้สำนึกโดยวินิจัยผิดชอบ** เขา
ทั้งหลายจึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่หมด เหลือแต่พระ
เยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ *ยอห์น 8:9*

เรื่องราวของฮามานแสดงให้เราเห็นว่าเหตุใดซาตานจึงต้องทนทุกข์ทรมาน:
ฮาร์โบนาซันที่คนหนึ่งที่อยู่เฉพะพระพักตร์กษัตริย์พูดว่า “ดูสิ
ตะแลงแกงสูงยี่สิบสองเมตรซึ่งฮามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ผู้ทูล
รายงานและช่วยชีวิตกษัตริย์ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของฮามาน” กษัตริย์ตรัส
ว่า “แขวนคอมันบนนั้นแหละ” พวกเขาก็แขวนคอฮามานบน
ตะแลงแกงซึ่งฮามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของ
กษัตริย์ก็สงบลง *เอสเทอร์ 7:9, 10*

ฮามานและโมรเดคัยเป็นตัวแทนของซาตานและพระคริสต์ ซาตานตระเตรียม
บทลงโทษไว้ให้กับพระเยซูคริสต์ แต่กลับกลายเป็นว่าตัวมันเองเป็นผู้ได้รับ
บทลงโทษนั้น พระคัมภีร์กล่าวว่า:

“อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย เพราะว่า
พวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่าง
นั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรง
ตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น *มัทธิว 7:1, 2*

ให้เราอ่านอีกครั้ง ดังนี้:

ดูสิ เขาก่อกรรมชั่วขึ้นแล้ว กำลังตั้งครมร์กความชั่วช้า และตลอดการ

มุสาออกมา เขาซุกดูลุมไว้ และตกลงไปในหลุมพรางที่เขาทำไว้
ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสู่ศีรษะเขา และความทารุณของ
เขาจะลงมาบนหัวของเขาเอง *สดุดี 7:14-16*

ทุกคนจะได้รับความยุติธรรมตามอย่างที่เขาคิดว่าเหมาะสมที่พระเจ้าควรลงโทษ
ผู้อื่นตามนั้น ยิ่งท่านเกลียดชังและอาฆาตพยาบาทผู้อื่นมากเท่าใด มันจะสะท้อน
กลับมายังอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของตัวท่านเอง เป็นเหมือนกระจกเงาตามกฎแห่งรัก
ของพระเจ้า เช่นผู้ที่อยากให้คนอื่นตายตนกรจะจบลงด้วยตัวเองต้องตกรกตาย
ตามแบบที่ตัวเองอยากให้ผู้อื่นเป็น เหตุฉะนั้น จงให้อภัยซึ่งแก่กันและกันและท่าน
จะได้รับการอภัย จงปลดหนี้ให้กับผู้เป็นหนี้ท่านและจงยกโทษให้กับศัตรูแล้วตัว
ท่านจะมีสันติสุข หากไม่ท่านจะถูกส่งไปยังผู้พิพากษาคนเดียวที่ตัดสินและประณาม
ผู้อื่น - ซึ่งก็คือตัวท่านเอง

เพราะฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านพิพากษาอีก
คนหนึ่งนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อพิพากษาเขา ก็ได้ลงโทษ
ตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่ตัดสินเขาก็ยังประพฤต้อยู่อย่างเดียวกับ
เขา *โรม 2:1*

บทสรุป

หนังสือเล่มนี้บอกให้รู้อย่างชัดเจนว่า “ความชั่วจะผู้สังหารคนบาป: และบรรดาผู้ที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะต้องถูกลงโทษ” (สดุดี 34:21) ความคิดชั่วในหัวใจของคนบาปจะออกมาทำลายตัวเขา เปลวไฟนี้เกิดจากความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นในใจคนบาปเมื่อยืนต่อหน้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า กล่าวโดยสรุป มนุษย์ได้รับการเตือนถึงข้อเท็จจริงง่าย ๆ ดังนี้:

1. หนทางสู่ความชอบธรรมนั้นแคบ และคนส่วนใหญ่ในโลกจะปฏิเสธพระคุณแห่งความรักของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่าหนทางสู่ชีวิตนิรันดร์นั้นแคบและลำบากและพวกที่หาพบก็มีน้อย มัทธิว 7:14
2. คนบาปจะถูกบดขยี้ให้ตายอย่างทุกข์ทรมานจากความผิดฐานกบฏและหายสาบสูญไปตลอดกาล
3. คนอธรรมจะถูกทอดทิ้งและรู้สึกสมเพชกับชีวิตของตนเอง กฎแห่งธรรมชาติจะสะท้อนความผิดบาปของมนุษย์และในที่สุดคนอธรรมจะถูกทำลาย
4. พระเจ้าจะไม่ทรงบีบบังคับหรือกระทำการล่วงละเมิดใดเพื่อปลิดชีพคนบาป ๆ จะตกหลุมพรางด้วยน้ำมือของเขาเองและตกลงไปในหลุมที่พวกเขาขุดเอาไว้ (สดุดี 7:15; 9:16)

เปลวเพลิงที่เผาผลาญ

ตั้งเครื่องหอมแห่งชีวิตหรือ...ไฟจากแดนโลกันตร์กันแน่

สำหรับผู้ที่เชื่อในพระเจ้า เกือบทุกคนเห็นด้วยว่ามีวิธีเดียวที่จะหยุดยั้ง
ความบาปได้ คือปล่อยคนชั่วให้ตายตามเส้นทางของพวกเขาโดยใช้
ไฟแห่งความพิโรธของพระเจ้าลงมาเผาคนชั่วให้ตายสิ้นซาก
เพราะเราไม่คิดว่าคนชั่วจะทำให้ลายตัวเอง และหากพระเจ้าเป็น
พระเจ้าแห่งความยุติธรรม พระองค์ควรลงโทษผู้ฝ่าฝืนและ
ลงโทษตามความชั่วช้าที่พวกเขากระทำ โดยจับเหล่าคน
บาปโยนลงในกองไฟและเผาพวกเขาทั้งเป็น ท่านคิดว่า
พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักจะทรงทำเช่นนี้ต่อลูก ๆ
ของพระองค์?

พ่อแม่คนไหนจะจับลูกที่ดื้อ ไม่เชื่อฟังนำไปไฟเผาทั้งเป็น และ
เผ่ามอดดูฟังเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด? หรือบางคน บอกว่า
วิธีการเดียวที่จะกำจัดมะเร็งได้ก็คือการตัดมันออกไป ปัญหาของการ
ยกข้อเปรียบเทียบละม้ายคล้ายคลึงกันแบบนี้ก็คือ เป้าหมาย ไซ้! การ
ตัดมะเร็งออกก็เพื่อรักษาชีวิต แต่ไม่ใช่การทำลายเซลล์มะเร็งทั้ง ไป หรือบางคนบอก
ว่าคนชั่วเปรียบเหมือนสุนัขที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้าที่ต้องกำจัดด้วยการฉีดยานอนหลับ แล้วก็จับ
สุนัขนำไปเผาไฟให้มันตายอย่างช้า ๆ ใช้เวลาหลายวันในขณะที่สุนัขส่งเสียงเห่าร้องและหอน
ด้วยความเจ็บปวด ในขณะที่ด้านข้างคนที่ประกาศว่าตัวเองเป็นชอบธรรมกลับส่งเสียงเชียร์ร้อง
“อีกหน่อยหนึ่ง สมน้ำหนำมัน เจ้าคนชั่ว”? หรือนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในยุคสุดปลายโลก?

แน่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา

และหอบความเจ็บปวดของเราไป

กระนั้นพวกเรายังคิดว่าที่ท่านถูกตี

คือถูกพระเจ้าทรงโอบตีและข่มใจ อิสยาห์ 53:4

Fatheroflove-Thailand.com